

104

ออกเดินทาง

ณ ห้อง GM

“อเร็กซ์ มีคนรับทำภารกิจแลกของขวัญสำหรับอีเวนต์สัปดาห์แห่งความรัก ระดับ S ของเมืองฟาเทียร์ด้วย” รองคิมที่รู้เรื่องจากลูกน้องจึงรีบมาบอกให้อเร็กซ์ทราบด้วยท่าที่ตื่นตระหนก

“ใส่ภารกิจที่ได้รางวัลเป็นสร้อยคอแสงจันทร์ระดับ S นะหรือ” รองอเร็กซ์ที่รับผิดชอบเลือกไอเทมให้เป็นของขวัญสำหรับแต่ละภารกิจตามอย่างแปลกใจ

“ใช่ ภารกิจสร้อยคอแสงจันทร์ ที่มีเงื่อนไขว่าต้องเก็บกระดูกขอมบี้จำนวน 10,000 ชิ้น รวมทั้งกระดูกบอสขอมบี้ที่อยู่ชั้นบนสุดของปราสาทซอนพานั้นแหละ” รองคิมยืนยันคำตอบ

“เหอๆ ภารกิจที่เสียเวลาและไม่คุ้มค่าในการทำมากที่สุด จนว่า

กันว่าถ้าไม่รักกันจริงปานจะตื่นตายก็ไม่มีทางทำสำเร็จนั้น มีไ้บ้ำที่เหง
โง่จนคิดไปทำด้วยหรือ” รองอเร็กซ์ถามต่อ แค่ว่าเก็บกระดุกซอมบี้ที่ไม่รู้
ว่าจะตกเมื่อไรให้ได้ครบหมื่นชิ้นก็ว่ายากแล้ว ยังต้องไปฆ่าบอสซอมบี้อีก
ที่สำคัญ ต่อให้ฆ่าได้จริง ก็ใช้ว่าจะดริบกระดุกสักหน่อย อาจต้องไปนั่ง
รอฆ่าซ้ำแล้วซ้ำเล่าทั้งวันก็ได้ แล้วไอเทมสร้อยคอที่ว่านั้น ถึงจะเป็นของ
ระดับ S แต่ก็ไม่ได้เพิ่มค่าสถานะอะไรสักเท่าไรด้วย ตอนที่เขาสร้าง
ภารกิจนี้ก็แค่จะเอาไว้แก๊งคนที่อยากพิสูจน์รักแท้เท่านั้น

“อเร็กซ์ นายฟังดีๆ นะ คือผมอยากจะบอกว่า คนบ้าและโง่ที่นาย
พูดถึงนะ ก็คือผู้เล่นที่เราเฝ้าระวังอยู่นั้นแหละ” รองคิมอธิบายเพิ่ม นี้
ถือว่าลัดคิวจากการรายงานของ GM ทั่วไปมาเลย ตอนอ่านยังนึกอยู่เลย
ว่าจะบอกอเร็กซ์อย่างไรไม่ให้มันวิตกเกินเหตุ แต่ดูเหมือนว่าอเร็กซ์จะ
วิตกไปเรียบร้อยแล้ว

“หา! นายบอกว่าหมอนั้นรับภารกิจนี้ ผมฟังไม่ผิดใช่ไหม” รอง
อเร็กซ์หน้าซีดเมื่อคิดถึงวิธีทำภารกิจของผู้เล่นคนสำคัญ อย่างเบาๆได้
ฆ่ามอนสเตอร์อย่างบ้าคลั่ง อย่างเลวร้ายที่สุด ถ้าหมอนี้ระเบิดปราสาท
ทั้งขึ้นมาจะทำอย่างไร

“ใช่ ผู้เล่นคนนั้นนั่นแหละ ผมถึงได้มาบอกนายนี่ไง” รองคิมยืนยัน
คำตอบที่คาดว่าอเร็กซ์คงไม่ได้อยากได้ยินนัก ยิ่งเห็นท่าทางหลังจาก
ฟังจบก็ยิ่งแน่ใจจนเริ่มสงสัยอเร็กซ์ยิ่งกว่าเดิม

“โอ พ่อแก้วแม่แก้วและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ขอจง
ดลบันดาลให้รอบนี้ถูกร้างรูดปลดปล่อยด้วยเทอญ” รองอเร็กซ์กล่าว
พร้อมพนมมือขึ้นเหนือหัว ใจก็อธิษฐานถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคยได้ยินมาโดย
เริ่มไล่ตั้งแต่เจ้าที่ที่หน้าบ้านเป็นต้นไป

“รอบนี้คงไม่เกิดอะไรขึ้นหรอกมั้ง เพราะไปกันหลายคนนี่ ใน
ปราสาทก็มีผู้เล่นอื่นๆ อยู่กันตั้งเยอะ คงไม่ทำอะไรเด่นจนเกินไปหรอก”

รองเซนพยายามมองโลกในแง่ดีเข้าไป

“ถ้าเป็นได้อย่างนั้นก็คงดี แต่เซน ผมว่าถ้าคิดตามหลักการที่นายว่ากับผู้เล่นคนนี้นี่ น่าจะเป็นแค่ความฝันมากกว่านะ” รองอเร็็กซ์ตอบพลางมองมอนิเตอร์ที่ฉายภาพของผู้เล่นคนสำคัญกำลังเดินออกจากโรงแรมของระบบ ทำทางสบายๆ ไม่เคยเดือดร้อนใจนั้น จะรู้บ้างไหมว่าทุกอย่างก้าวที่เดิน มันทำให้คนที่เฝ้าดูอยู่ใจเต้นระทึกขนาดไหน

“ทำใจเถอะอเร็็กซ์ อย่างน้อยถ้ามองในแง่ดี นายก็ได้ทำไอทีที่เพิ่มไป” รองเซนตอบ่าอเร็็กซ์เบาๆ

“ก็คงงั้น ไซโซเดีย ช่วยบอกเรนให้ด้วยแล้วกันว่าช่วงนี้ผมคงไม่ได้กลับบ้านอีกนาน แต่ยังรักเหมือนเดิมนะ เน้นๆ ตรงนี้ด้วยละ กลับไปผมจะได้ไม่โดนงอน” รองอเร็็กซ์พูดอ่อนๆ กับไซโซเดีย ซึ่งคำพูดนั้นคงมีเพียงแค่เรนเชื่ออยู่คนเดียวเท่านั้น

“ทำทางอ่อนไม่จริงใจแบบนี้ เดียวก็เปลี่ยนเป็นใส่ไฟแทนเสียเน้อเขาเป็นแบบ วันก่อนอเร็็กซ์เขาขม่น้องที่เข้ามาใหม่น่ารักดี แบบนี้เป็นไป” รองไซโซเดียเหยียดด้วยความหมั่นไส้

“แบบนี้ฆ่ากันให้ตายดีกว่าไหม โห้! แต่ไม่ได้เจอหน้าเมียก็คิดถึงจะแย่แล้ว ยังจะหาเรื่องให้โกรธอีก ก็รู้ที่อยู่ว่าเรนนะจ้อยอยากขนาดไหน” รองอเร็็กซ์ทำหน้าที่น้อยขอความเห็นใจ เรียกเสียงหัวเราะให้คนในห้องได้ไม่น้อย ความจริงหน้าที่นี้น่าจะเหมาะกับอเร็็กซ์ที่สุด เพราะถ้าเป็นคนอื่นคงจะบ้าไปแล้ว หรือไม่ก็เพราะอเร็็กซ์มันบ้าอยู่แล้วก็เป็นได้

ภายในเมืองฟาเทียร์

“เดี๋ยวพวกเราจะไปซื้อพวกน้ำยาเติมพลังและของจำเป็นอื่นๆ ที่ร้านไอเทมก่อน นายจะไปด้วยไหม” วินาสหันมาถามวันเมื่อเดินใกล้จะถึงร้านไอเทมที่ตกแต่งหน้าร้านให้เข้ากับอีเวนตส์ปีศาจแห่งความรัก

เหมือนกับร้านค้าอื่นๆ ยิ่งเห็นผู้เล่นคนอื่นจับคู่กันเข้ามาในเมืองมากขึ้น ก็ยิ่งทำให้บรรยากาศดูคึกคักไม่น้อย

“ไม่หรรอกครับ ผมซื้อเก็บไว้พอสมควรแล้ว งั้นผมขอเดินเล่นแถวนี้ก่อนแล้วกัน” วันตอบปฏิเสธ เพราะเขาสามารถซื้อน้ำยาผ่านริสเซอร์ที่อยู่ในบ้านระดับ 5 ได้ตลอดเวลาอยู่แล้ว จะว่าไปน้ำยาที่เขาผสมขึ้นยังมีคุณสมบัติดีกว่าที่ขายในร้านด้วยซ้ำ เอาไว้ถ้ามีใครเจ็บหนักก็ค่อยแบ่งให้แล้วกัน

“งั้นนายก็อย่าไปไหนไกลแล้วกัน พวกเราคงเข้าไปไม่นานหรอก” เกมม่าว่าแล้วเดินเข้าไปในร้านพร้อมกับคนอื่นๆ การเดินทางครั้งนี้ค่อนข้างอันตรายไม่น้อย และต้องใช้เวลามากกว่าภารกิจจะสำเร็จ คงต้องซื้อของไว้เยอะหน่อย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินทางไปมาหรือโดนพ่อค้าหน้าทางเข้าปราสาทไขกราคาเอา

วันเดินสำรวจตลาดตอนเช้าไปเรื่อยๆ แล้วก็สะดุดตากับแผงขายระเบิดที่วางอยู่แต่ไกล เขานึกได้ว่าระเบิดที่ซื้อมาในครั้งก่อนเกือบหมดแล้ว จึงเดินเข้าไปซื้อเพิ่ม

“อ้าว น้องชายนี่เอง มาทวิปใหญ่แล้วหรือ เป็นไง ระเบิดที่ซื้อไปจากพี่ ใช้ดีไหม” พ่อค้าระเบิดคนเดิมที่เคยเจอในทวิปเริ่มต้นเอ่ยทักเพราะจำหน้าลูกค้ารายใหญ่ได้

“ระเบิดของคุณใช้ดีมากเลยครับ ความรุนแรงคำนวณมาได้อย่างพอดีไม่ขาดไม่เกินตามที่โฆษณาไว้” วันตอบ ดูผลจากการระเบิดตึกที่ทำการกิลด์สยบเทพมารที่ไม่มีเศษตึกกระเด็นออกมานอกพื้นที่เลย แสดงว่าระเบิดมีการคำนวณส่วนผสมออกมาอย่างดีและเท่ากันทุกลูก เขาเองก็เคยลองทำระเบิดดูแต่ได้คุณสมบัติไม่เหมือนกัน คาดว่าคงมีลูกเล่นอะไรพิเศษเฉพาะตัว

“ของมันซัวร์อยู่แล้ว ถึงจะราคาแพง แต่พี่ทำอย่างตั้งใจทุกลูก ผล

มันเลยออกมาดีไป เออ รอบนี้พี่มีระเบิดแบบใหม่มาเสนอด้วย แบบแรก เป็นระเบิดแบบปรับอุณหภูมิที่ต้องการให้ระเบิดได้ เริ่มต้นที่ลบ 20 องศา ไปจนถึง 100 องศา เช่นถ้าน้องชายตั้งไว้ที่ 35 องศา เมื่ออุณหภูมิรอบตัวระเบิดอยู่ที่ 35 องศา มันก็จะระเบิดทันที แบบที่สองเป็นระเบิดแบบสั่นสะเทือน อันนี้ก็ปรับความรุนแรงที่ต้องการให้ระเบิดจากการสั่นสะเทือนได้เหมือนกัน ลูกกะ 20 Gold เท่านั้นเองนะ สนใจไหม” พ่อค้าระเบิดเสนอขายผลงานใหม่ที่ใช้เงินทุนที่ได้จากการขายระเบิดให้ผู้เล่นคนนี้มาทดลองสร้างจนสำเร็จ

“น่าสนใจจริงๆ ครับ ฉันขอเหมาหมดเหมือนเดิม รวมถึงระเบิดแบบอื่นๆ ด้วยครับ” วันเห็นวาระระเบิดดีๆ แบบนี้หาซื้อได้ยาก ดังนั้นเหมาซื้อให้หมดไว้ก่อนดีที่สุด เขายื่นบัตรเครดิตเพื่อจ่ายเงิน ก่อนที่พ่อค้าจะส่งระเบิดทั้งหมดให้พร้อมกับบัตรเครดิตคืนกลับไป

“ทำการค้ากับน้องชายนี้สบายจริงๆ ปกติพี่ตั้งขายเป็นเดือนยังขายไม่หมดเลย โอกาสหน้าถ้าเจอกันใหม่ พี่จะให้น้องได้เห็นระเบิดแบบใหม่อีก” พ่อค้าระเบิดกล่าวอย่างอารมณ์ดี เพราะด้วยเงินทุนที่มีอยู่ตอนนี้ เขาต้องสร้างระเบิดชนิดพิเศษที่เคยคิดเอาไว้ได้อย่างแน่นอน ระเบิดที่ในโลกจริงเป็นไปได้แค่จินตนาการเท่านั้น

“จริงหรือครับ ถ้ามีโอกาสเจอกันอีก ผมก็อยากเห็นระเบิดแบบใหม่ๆ เหมือนกัน” วันยิ้มพลางนึกภาพของสุดยอดระเบิดที่พ่อค้าพูดถึง จากนั้นก็โค้งตัวและกล่าวลา เดินออกจากแผงขายระเบิดมา หลังจากนั้น ก็เดินสำรวจตลาดซื้อขนมและของกินที่ดูน่าสนใจ โดยที่ในหัวจะได้ยินเสียงอริสบันทุกครั้งที่เขาซื้อของไม่มีประโยชน์หรือซื้อมากเกินไป เมื่อเดินมาพักหนึ่งก็กลับไปยังร้านขายไอเทม เห็นทั้งหมดเดินออกมาจากร้านพอดี

“พวกเราเสร็จแล้ว นายรอนานไหม” อาลีเซ่เอ่ยถามเพราะพวก

ผู้ชายซื้อของเหมือนจะเหมาร้านและต้องใช้เวลามากกว่าปกติ แต่พอรู้ราคาของทั้งหมดก็พากันหน้าซีด เสียเวลาคัดของใช้จำเป็นกันอีกรอบ

“ไม่หรรอครับ ผมก็เดินเล่นไปเรื่อย ๆ” วันคลีย์ยิ้มตอบ เดินตามทุกคนไปทางประตูเมือง

เมื่อทั้งหมดเดินมาถึงป่าโปร่งซึ่งเป็นจุดที่เป็นสุดเขตเมือง เมื่อกี้หยุดและหันมาอธิบายแผนการเดินทางในครั้งนี้อย่างหน้าหน้าที่ของเสนาธิการประจำกลุ่ม

“เอาละ พวกเรามาตกลงหน้าที่กันก่อน ก่อนอื่น อาลิเซ่ เธอคอยอมรับเข้าปาร์ตี้ก่อน”

อาลิเซ่กดตอบรับ ระบบปาร์ตี้ของเกมนี้จะแสดงเพียงแค่แถบพลังชีวิตของคนในปาร์ตี้เท่านั้น ดังนั้นเธอจึงสบายใจได้ว่าไม่มีใครรู้เรื่องเผ่าเจือกของเธอ

“ครั้งนี้เราจะยังยึดรูปแบบเดิมไปก่อน อาลิเซ่เธอยังจำได้นะ” เมื่อเห็นว่าอาลิเซ่พยักหน้าให้จึงอธิบายให้วันที่เพิ่งเดินทางด้วยกันฟัง

“ด้านหน้าสุดจะเป็นวายุกับแกมมาที่มีความคล่องตัวสูง ถัดมาคือแอลฟาที่มีพลังป้องกันสูง วินาสจะคอยซัพพอร์ตทั้งสามคน และเบต้าจะคอยดูแลวินาสอีกที ส่วนฉันกับควีนที่ถนัดโจมตีในระยะกลาง จะอยู่แนวหลังพร้อมกับอาลิเซ่ที่จะคอยซัพพอร์ตให้ สุดท้ายนาย The One มาอยู่กับพวกฉันด้านหลังก็แล้วกัน เพราะนายไม่ได้อยู่ในปาร์ตี้เดียวกัน ดังนั้นพวกเราอาจจะโดนลูกหลงกันเองได้ อีกอย่าง พวกเรากับนายไม่เคยเล่นด้วยกันมาก่อน คงไม่มีทางทำงานเข้าหากัน ประสิทธิภาพทั้งการโจมตีและการป้องกันคงลดลง เอาละ ปราสาทซอนพาวอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ คิดว่าน่าจะเดินทางประมาณสามชั่วโมงนะ”

“โอเค งั้นพวกเราเริ่มเดินทางเลยแล้วกัน” วายุตอบพลางอิฉา The One เล็กน้อยที่ได้เดินทางรวมกลุ่มกับพวกผู้หญิง แต่ก็เป็นอย่างที่

เมร่าพูด คนที่ไม่เคยเล่นด้วยกันมารวมกลุ่มกันโดยที่ไม่ได้ปาร์ตี้ มันก็อันตรายจริงๆ นั่นแหละ จะทำอะไรก็ต้องระวังไม่ให้ไปโดนกันเอง เผลอๆ แทนที่จะมีพลังมากขึ้นอาจจะติดลบแทน และถ้าขึ้นไปต่อรองก็อาจทำให้คะแนนของเขาติดลบในสายตาของเมร่าก็เป็นได้

วันมองพวกผู้ชายเดินนำไปได้สั๊กพัก ก็หยิบพรหมขนาดหกฟุต ขึ้นมากางนั่งลงกับพื้น

“เดี๋ยว นายจะทำอะไร พวกเราเพิ่งเริ่มเดินทางนะ นี่จะพักแล้วหรือ” ควินเอ่ยถาม

“อ้อ เปล่าหรอกครับ ผมว่าลดยไปแบบนี้ดีกว่า มันไม่เหนื่อยดี” วันใช้สีกิล Weapon Creation กับพรหมให้กลายเป็นอาวุธเฉพาะตัว จากนั้นก็สั่งให้มันลดยเนื้อพื้นเล็กน้อย

“นายมีพรหมวิเศษลดยได้ด้วย น่าสนใจจริงๆ งั้นฉันขอลองนั่งดูบ้างสิ” ควินรู้สึกแปลกใจแต่เพราะเป็น The One การที่เขามีชื่อของแบบนี้ก็ไม่น่าสงสัยอะไรเท่าไร แล้วก็นั่งลงบนพรหมพร้อมเมร่ากับอาลิเซ่ทันที

เมื่อวันเห็นแต่ละคนนั่งกันเรียบร้อยแล้ว ก็สั่งให้พรหมลดยสูงขึ้นจากเดิมอีกนิด จากนั้นก็บังคับให้ลดยไปตามเส้นทางที่พวกผู้ชายเดินนำไป จากนั้นเขาก็หยิบขนม น้ำ อาหารว่างต่างๆ ที่ซื้อจากในเมืองออกมาวางไว้กลางวง

“กินกันตามสบายเลยนะครับ ไม่ต้องกลัวหมด ผมยังมีอีกเยอะ” วันชวน มือขวาก็หยิบข้าวเกรียบมากิน

“เอ่อ นายคิดว่าเรามาฝึกกันหรือ แบบนี้มันดูอันตรายนะ” เมร่าถาม ถึงจะรู้ว่าเขามีความสามารถไม่ธรรมดา แต่การเดินทางในป่าที่มีมอนสเตอร์ที่พร้อมจะพุ่งเข้ามาโจมตีอยู่ตลอดเวลาแบบนี้ อาจทำให้ประมาทและเป็นอันตรายได้ง่าย ในฐานะที่เธอเป็นหัวหน้ากลุ่ม ย่อมไม่อาจปล่อยให้ลดยไปโดยไม่ออกปากเตือนได้

“ก็บรรยากาศดีๆ แบบนี้ มันเหมาะสำหรับการปิกนิกไป เดินทางไปไม่ใช่หรือครับ” วันทามกลับด้วยความแปลกใจ เพราะอากาศก็ดี ป่าร่มรื่นเย็นสบาย วิวตลอดทางก็สวย แล้วมันไม่เหมาะกับการปิกนิกตรงไหนกัน เขาเข้าใจจริง บรรยากาศแบบนี้ที่น่าผ่อนคลายเสียด้วยซ้ำ

“อย่าบอกนะว่าปกตินายเก็บเลเวลแบบนี้” คเวินทาม เธอรู้สึกว่า มันจะสบายเกินไปแล้ว

“ไม่ถึงขนาดนี้หรอกครับ ปกติจะลำบากกว่านี้ เพราะผมลอยตัวฆ่ามอนสเตอร์ไปและถือของกินไปด้วย แต่วันนี้ผมเห็นมากันเยอะ คิดว่านั่งบนพรมน่าจะสบายกว่า อีกอย่างพรมก็ว่างเลยวางของได้เยอะดีด้วย ไม่ต้องเกรงใจนะครับ กินตามสบาย ยังมีอีกเยอะ ผลไม้ก็มีครับ” วันทอบแล้วหยิบข้าวเกรียบขึ้นต่อไปเข้าปาก ตามด้วยน้ำส้มในแก้วเย็นคงอุณหภูมิตลอดเวลา ท่ามกลางสายตาอึ้งของทุกคน

“แล้วถ้ามีมอนสเตอร์บุกเข้ามาจะทำยังไง” เมร่าแย้งประเด็นสำคัญ เธอเดาไม่ถูกว่า The One เตรียมการอะไรไว้ถึงกล้าทำแบบนี้

“เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ ผมรับรองว่าในรัศมี 100 เมตรนี้ จะไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนเข้ามาใกล้พวกเราได้แน่นอน” วันยีนยันเพราะระหว่างเดินกลับไปที่ร้านไอเทม เขาได้ให้อริสเปลี่ยนเป็นภูตอาวูรุลอยอยู่บนฟ้าเพื่อบอกตำแหน่งของมอนสเตอร์ จากนั้นเขาก็เปลี่ยนหลักระดับ A ที่ได้จากเมืองได้สมุทรให้เป็นหอก แล้วก็ฉีกปรางค์เข้าไปในหอกเพื่อเพิ่มพลังโจมตีและความแข็งแกร่ง ฉีกธาตุลมคลุมรอบๆ หอกเพื่อเพิ่มความคม เพราะการโจมตีด้วยพลังธาตุจะไม่สนใจความต่างของเลเวล เมื่อมีมอนสเตอร์เข้ามาใกล้ ก็แค่สั่งให้หอกพุ่งไปยังตำแหน่งที่อริสบอกเท่านั้น อยากรู้เสียไอเทมกับเงินทั้งหมดถูกเก็บโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว

“เอาเถอะ เขาเป็นว่าฉันจะเพื่อนายแล้วกัน นานๆ ที่นั่งชมวิวสบายๆ แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน” เมร่าคิดว่าเขาคงไม่บอกรายละเอียด

เพิ่มเติมจากที่พูดออกมาแน่ เธอจึงนั่งชมวิวไปเรื่อยๆ ปล่อยให้พรมลอย
 หนึ่งไปตามทาง จากนั้นจึงลงหยิบข้าวเกรียบชิ้นมากิน ส่วนควีนนั้นไม่ได้
 แตะอาหารที่เตรียมไว้ให้ ต้มแต่เพียงน้ำมะนาวที่เตรียมมาเองเท่านั้น

“นี่ นายเมื่อยหรือ ฉันเห็นเงยหน้าหันไปหันมา” อาลิเซ่ถาม หลัง
 เห็นวันเงยหน้าขึ้นมองฟ้าไปมาอยู่เป็นพักๆ

“คือผมติดต่อกับอริสอยู่นะครับ เลยต้องเงยหน้าในบางครั้ง” วัน
 กระซิบข้างหูอาลิเซ่เบาๆ เพราะเขายังไม่อยากจะให้ใครรู้จักอริสมากเกินไป

“จ้ะนายนอนตักฉันก็ได้ จะได้ไม่ต้องเงยต้องก้มให้เมื่อย” อาลิเซ่
 เสนอ เธอเดาว่าอีกฝ่ายคงให้พื้อริสทำอะไรบางอย่าง เพราะในหัวตอวันนี้
 ได้ยินเสียงค่าประสพการณ์ที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในอัตราที่เร็วมากๆ

“ขอบคุณครับ” วันตอบแล้วล้มตัวลงนอนตักของอาลิเซ่ ตามอง
 ขึ้นไปบนฟ้าที่อริสอยู่ เพื่อจะได้คำนวณตำแหน่งของมอนสเตอร์จากจุด
 ที่อริสชี้และรายงานมาได้ง่ายขึ้น ซึ่งเป็นการส่งการที่ซับซ้อนมากๆ

“อาลิเซ่หยิบส้มให้ผมหน่อยได้ไหมครับ” วันขอร้องเพราะเขานอน
 อยู่แบบนี้ทำให้หยิบของที่วางอยู่ลำบาก

“นายทำงานของนายไปแล้วกัน อยากรกินอะไรเดี๋ยวฉันหยิบให้
 เอง” อาลิเซ่หยิบส้มขึ้นมาปอกแล้วส่งเข้าปากคนที่นอนอยู่

“ขอบคุณมากครับ หวานจัง” วันยิ้มขอบคุณอาลิเซ่ที่อุตสาห
 ะบริการเขาแบบนี้

“ใช่ หวานเนอะ น่าจะหวานจนมดขึ้นเลย” เมร่าแซวจนอาลิเซ่
 ต้องมองค้อนเบาๆ

“ไม่น่าจะใช้ นะครับ มอนสเตอร์ประเภทมดในเกมที่ผมเคยเจอเป็น
 พวกกินเนื้อ ไม่กินผลไม้หรือพวกน้ำตาลหรอกครับ อันนี้ผมยืนยันได้” วัน
 แย้งเมร่า ส่วนอาลิเซ่ก็หน้าเฉือนไปเล็กน้อยก่อนจะกลับมายิ้มและป้อน
 ส้มให้วันเหมือนเดิม สรุปลแล้วอีกฝ่ายก็ยังคงเป็นคนที่มีมองอะไรตรงๆ ไม่มี

อะไรมากกว่าไปว่านั้น แต่แบบนี้สบายใจดีเหมือนกัน เพราะอย่างไรเสีย พวกเธอก็เพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน

‘เหอๆ คุณนี่มองภายนอกดูหวานแหววสุดๆ แต่ใครจะรู้ว่าจริงๆ แล้วมันเป็นยังไง พุดไปก็รู้สึกสงสารอาลิเซ่เหมือนกันนะ ดันไปรักคนที่ดูเหมือนไม่เคยรู้จักความรักระหว่างชายหญิงแบบนี้ ดูสิ ทำหน้าดีใจจนยายอาลิเซ่เขินไปแล้ว ทั้งๆ ที่ไม่ได้คิดอะไรมากกว่าเหตุผลที่ป้อนสัมผัสให้กินแท้ๆ’

ควีนวิเคราะห์จากสีหน้าของวัน เธอที่พบปะกับผู้ชายมาหลายประเภทก็เพิ่งเคยเจอผู้ชายที่นอนตักผู้หญิงแล้วทำท่าเหมือนเด็กนอนตักแม่แบบนี้แหละ แต่ถึงอย่างนั้นก็ให้บรรยายภาคที่ดูสบายๆ ออกมาจนคนอยู่ใกล้รู้สึกอิจฉาไปเหมือนกัน

“วัน ลองนี่สิ แอปเปิล” ควีนแกลิ่งอาลิเซ่ ป้อนแอปเปิลเข้าปากวัน

“ขอบคุณครับ เนื้อดีมากเลยครับ” วันอ้าปากกินพร้อมขอบคุณ

“งั้นลอง มะม่วงดูไหม” เมร่านี่ก็สนุกป้อนมะม่วงที่หั่นบางๆ ให้

“ขอบคุณครับ เบรีयरๆ แบบนี้ก็สดชื่นดี” วันกล่าวขอบคุณเช่นเคย โดยไม่เห็นอาลิเซ่ส่งสายตาค้อนให้เพื่อนเพราะรู้ว่าเพื่อนกำลังแหย่เธอ และเมร่ากับควีนก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ป้อนของกินให้วันต่อ

ทางด้านหน้า

“เฮ้ย พวกนายดูหมอนั่นสิ นอนไปกินไป แถมมีสาวๆ ป้อนอาหารให้อีก มันจะน่าอิจฉาเกินไปแล้ว แล้วดูสิ ควีนของผมยังจะป้อนอีก โห่ น้องควีนของพี่ ไปหลงอะไรมันเนี่ย” วายุหันกลับไปมองด้วยความเชิงบวกอิจฉาเต็มที่ ยิ่งเห็นอีกฝ่ายคุยกันสนุกสนานด้วยแล้วยิ่งเชิงเข้าไปใหญ่

“นั่นสิ พวกเราต้องมาลำบากเดินลุยน้ำทาง แล้วทำไหมหมอนั่นถึงได้นอนสบายแบบนั้น แต่มันก็แปลกเหมือนกันนะ พวกเราเดินทางมา

ตั้งหลายกิโลเมตรแล้ว ทำไมถึงไม่เจอมอนสเตอร์เลยสักตัว” แกมมาเอ่ยด้วยความแปลกใจ เพราะเส้นทางนี้ขึ้นชื่อว่ามีมอนสเตอร์ค่อนข้างชุกชุม บางทีก็โผล่มาเป็นกลุ่มใหญ่ด้วยซ้ำ แต่วันนี้กลับเดินเรื่อย ๆ ได้อย่างสบาย จนนึกว่าเดินอยู่ในบ้านตัวเองด้วยซ้ำ มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“พวกเรากลับไปรวมกลุ่มกับพวกนั้นใหม่ จนถึงตอนนี้ยังไม่มีมอนสเตอร์ออกมาเลย วันนี้พวกมันอาจจะนอนหลับยังไม่ตื่นก็ได้นะ” เบต้าที่อยากเข้าไปกินด้วยเสนอ

“จะบ้าหรือ มอนสเตอร์นอนหลับไม่ตื่นเนี่ย นี่มันเกมนะเพีย อีกอย่าง อย่างลึมว่างานนี้พวกเราต้องทำให้สาว ๆ ประทับใจกับความพยายามที่จะดูแลปกป้องก่อนให้แหวน ดังนั้นต่อให้ไม่มีมอนสเตอร์ พวกเราก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด จำไว้” วายูว่าเสียงเข้ม ขึ้นกลับไปซอหนึ่งกินด้วย คงเสียหน้าตายกันพอดี จากนั้นก็ได้แต่ก้มหน้าเดินนำทางไปพร้อมเผ่าระวางมอนสเตอร์ที่อาจจะจู่โจมเข้ามาตลอดเวลาด้วยความไม่ประมาท ถึงเขาจะแอบเห็นด้วยว่ามันเงิบจนเหมือนพวกมอนสเตอร์ยังหลับไม่ตื่นอยู่จริงๆ ก็ตาม

105

เตรียมการ

ณ ห้อง GM

“โอ๊ย มันจะน่าอึดใจมากเกินไปแล้ว ซ่ามอนสเตอร์ไปเรื่อยๆ เกมนอนหนุนตักสาวที่คอยป้อนอาหารให้อย่างสบายใจแบบนี้” รองเซนบ่นด้วยความอึดใจปนมั่นได้ บวกความทิ้งกับวิธีเก็บเลเวลที่แสนสบาย เป็นการเดินทางที่น่าจะมีคนเดียวในเกมที่ทำได้ ไม่สิ ต้องบอกว่าคิดได้ด้วยละมั้ง

“แต่พูดก็พูดเถอะนะ ถ้ารู้ว่าพรมนั้นทำจากอะไร ยังจะนั่งกันอย่างสบายใจแบบนี้หรือเปล่านะ” รองอเร็็กซ์เปิดข้อมูลของพรมที่เพิ่งกลายเป็นอาวุธ ยิ่งเห็นรายละเอียดก็ยิ่งปวดหัว

“พรมหนังมังกรฟ้า ถ้ามองจากด้านบนก็เป็นพรมที่นุ่มสบายดี แต่ถ้าดูข้างล่างก็จะเห็นเกล็ดมังกรฟ้าเรียงเป็นระเบียบ แต่ผมก็ยังสงสัยอยู่ดี

ว่าจะเอาพรหมไปยั้งไง” รองคิมกล่าวเสริมโดยทิ้งข้อสงสัยไว้

“เชื่อเถอะ หมอนี่มันไม่คิดทำพรหมเป็นอาวุธเล่นๆ หรอก ถึงจะเห็นว่ามันสร้างเอามาไว้นอนก็เถอะ โอ๊ย เห็นแล้วก็อิจฉา ทำไมสาวๆ ตั้งหลายคนถึงไปอยู่กับหมอนี่หมดนะ” รองอเร็กซ์พูดด้วยความอิจฉาอีกคน

“อยากได้บ้างหรือ จะได้ช่วย” รองโซเดียขัดคออเร็กซ์ที่เริ่มสนใจด้วย

“ก็ดีนะ” รองอเร็กซ์พยักหน้าตาม

“งั้นหรือ ฉันจะได้ช่วยบอกเรณูว่านายอยากได้”

“อ้อ บอกเลย เฮ้ย! ไม่ใช่ มันแค่อารมณ์ของผู้ชาย เธออย่าไปบอกเรณูนะ คราวนี้ถึงฆาตเลยนะ นะ โซเดียคนสวย” รองอเร็กซ์หันมาอ่อนโซเดีย แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมช่วงนี้โซเดียถึงแหงเขาเรื่องเรณูบ่อยจัง ใ้เรื่องรักมันก็รักอยู่หรอก แต่มันก็ต้องมีพูดเล่นตามประสาผู้ชายบ้างสิ จะไปจริงจังทั้งหมดได้ยังไง แบบนั้นเขาก็แยกันพอดี

“ซี พวกผู้ชาย” รองโซเดียทำเสียงจี้จี้ในลำคอ

“เอาน่า โซเดียก็อย่าไปแก้งอเร็กซ์มันมากเลย แค่ไม่ได้กลับบ้านก็แยแล้ว ส่วนเรื่องเก็บเลเวลแบบนี้ ผมว่านะ อย่างน้อยก็เป็นสัญญาณในการเดินทางที่ดีนะ ไม่น่าจะมีอะไรพิเศษ” รองเซนวกกลับเข้าเรื่อง มองการเดินทางที่ราบเรียบไม่เกิดปัญหาอย่างพอใจ

“จะจริงหรือ” รองอเร็กซ์ผู้หวาดหวั่นกับธรรมชาติในการสร้างรูปแบบไม่ตั้งใจของผู้เล่นคนพิเศษค้ำออกมา

ภายในป่า

เพี้ยวว

โครม!

เหยี่ยวที่มีเหล็กแหลมเสียบพรวดไปทั้งตัวตกลงมากะแทกกับ

ต้นไม้อย่างแรง จนรังต่อหัวเสื่อที่อยู่บนต้นไม้ร่วงลงมาและกลิ้งไปตามทาง ก่อนจะกระแทกต้นไม้จนรังแตก

หึ่งๆๆ

ต่อหัวเสื่อตัวขนาดสิบเซนติเมตรรุกกันออกมาจากรัง มองไปรอบๆ หาคคนที่มาทำลายรังของพวกมัน

“วันนี้ข้าตั้งใจว่าจะเก็บกระดูกขอมบี้ให้ครบเลย ข้าได้อีก 251 ชิ้นเอง จะได้แลกแหวนเอาไปหมั้นน้องพลอยเสียที” ผู้เล่นชาย A กล่าวกับเพื่อนขณะเดินทางไปยังปราสาทซอนพา ชูกระบี่ขึ้นฟ้าด้วยความมุ่งมั่น

“เสียตายเป็นี่เมื่อกวานนี้น่า야หมดเสียก่อนจึงต้องกลับกัน แต่วันนี้พวกเราระดมคนมาช่วยตั้งสี่สิบกกว่าคน น่าจะเสร็จนะ รับรองว่านายได้หมั้นกับน้องพลอยสมใจแน่” ผู้เล่นชาย B ตอบเห็นด้วย

“แต่ข้าว่าวันนี้พวกเราเก็บไม่ครบแน่ คุณนั่น ผูกต่อหัวเสื่อมันบินมาทางนี้แล้ว” ผู้เล่นชาย C ชี้ให้เห็นอันตรายก่อนจะวิ่งหนีเป็นคนแรก

“เฮ้ย ใครไปทำรังมันพังวะ หนีเร็วพวกเรา!” ผู้เล่นชาย B สั่งให้พรรคพวกหนีกลับไปทางที่เดินมา ทั้งกลุ่มไม่มีใครคิดจะอยู่กับฝูงต่อหัวเสื่อจำนวนมากต่างก็วิ่งหนีสุดกำลัง ส่วนพวกต่อหัวเสื่อ เมื่อเห็นมีกลุ่มมนุษย์เดินมาจึงพุ่งตัวไปโจมตีทันที

ป่าอีกด้านหนึ่งที่ห่างออกไปจากกลุ่มแรกหนึ่งร้อยเมตร

“เฮ้อ เติ้งวะ ต้องมาทำอะไรแบบนี้ น่าเบื่อจะตาย” เอาบ้านขณะเดินทางไปยังปราสาทซอนพา

“ทำไงได้ จะตามคนกลุ่มนี้ ถ้าใช้พวกกระจอกมากเกินไป ก็อาจจะไม่รอดก็ได้ แถมจะใช้คนมากก็ไม่สะดวกอีกต่างหาก” วิต้าบ่นตาม

“พวกนายจะบ่นไปทำไม ก็รู้อยู่ว่างานนี้มันสำคัญขนาดไหน ถ้าเราปล่อยให้เป้าหมายรอดสายตาไป มีหวังโดนหัวหน้าบ่นตาย เอาละ

รีบเดินทางกันดีกว่า แต่ก็แปลกนะ วันนี้พวกมอนสเตอร์ดูน้อยๆ ซอบกล
ผ่านมาเจอแค่สามตัวเอง 'ไม่รู้หายไปไหนหมด' มีดำ่ว่าอย่างแปลกใจ

“เฮ้ย คุณนั่น พวกผู้เล่นวิ่งมาทางนี้ทำไมวะ” เอาตัวที่สังเกตเห็นกลุ่ม
ผู้เล่นวิ่งมาทางพวกเขา

“ถ้าพวกแกไม่ยอมตายก็หนีไป” ผู้เล่นชาย A เห็นผู้เล่นยืนขวาง
อยู่ ก็บอกให้หนีไปด้วยความเป็นห่วง เพราะฝูงตัวต่อหัวเสื่อตามพวกเขา
มาติดๆ

“พวกแกนี่กล้ามากไปแล้ว 'ไม่รู้หรือว่าพวกเราคือใคร'” วีตักกล่าว
ด้วยน้ำเสียงไม่พอใจที่จู่ๆ มีคนมาหาเรื่อง แล้วหยิบดาบออกมาเตรียมสู้

“โรวีวาย! ขวางทางอยู่ได้ 'งั้นก็ตายไปซะ' ไพบอล ไพบอล” ผู้เล่น
ชาย B ร่ายไพบอลใส่เพื่อเปิดทาง

“เวทเด็กๆ แบบนี้อ่านี่กว่าทำอะไรพวกเราได้” เอาตัวปิดไพบอล
ออกเหมือนปิดลูกบอลลูกหนึ่ง ตั้งท่าเตรียมพร้อมที่จะสู้ต่อ แต่พวกผู้เล่น
เหล่านั้นหาได้กลัวหรือตกใจกับการกระทำของเขาไม่ กลับวิ่งตรงมาอย่าง
ไม่กลัวเกรง แม้จะฟันดาบออกไปจนได้รับบาดเจ็บก็ยังไม่หยุดและชน
พวกเขาล้มลงไป

“ไอ้ย! อ้าก!!”

เสียงร้องจากการโดนผู้เล่นรุมเหยียบดังอย่างต่อเนื่อง แม้จะ
พยายามตอบโต้ แต่คนจำนวนมากหาได้กลัวหรือหยุดไม่ แม้จะบาดเจ็บ
แต่ก็ยังวิ่งชนเข้ามา จนพวกเขาถึงกับสลบไป ต่อหัวเสื่อที่ตามทีหลัง เมื่อ
เห็นผู้เล่นนอนสลบอยู่จึงรุมโจมตีจนผู้เล่นกลายเป็นแสงหายไป โดยที่
ผู้เล่นเหล่านี้ไม่รู้เลยว่าตัวเองตายเพราะอะไรกันแน่

“เฮ้ย มันไม่ตามมาแล้ววะ ตอนนี้พวกเราใช้บัตรกลับเมืองกลับ
กันก่อนดีกว่า วันนี้ถูกซะไม่ตีแล้ว 'ไว้ค่อยมาพุงนี่แล้วกัน’” ผู้เล่นชาย C
ที่สังเกตเห็นว่าต่อหัวเสื่อไม่ได้ตามมาแล้วบอกกับเพื่อนๆ ส่วนตัวเองก็

หยิบบัตรกลับมาเมืองขึ้นมา

“นั่นสิ ไว้พรงนี้ค่อยมาแล้วกัน” ผู้เล่นชาย B สนับสนุนและหยิบบัตรกลับมาเมืองหายไป

ที่ทำการกิลด์ราชสีห์ทองคำ

ก๊อๆๆ

“เข้ามา”

เสียงหนึ่งดังออกมาจากห้อง

“หัวหน้าครับ สายของเราที่เมืองฟาเทียร์รายงานเรื่องที่ให้ไปสืบมาแล้วครับ” วิกเตอร์เปิดประตูเข้ามาและรายงานทันที

“ว่ามา” ไอออนว่า จริงๆ เขาก็ส่งคนไปสืบทั่วทุกเมืองบนเกาะนี้แล้วด้วยซ้ำ

“สายรายงานว่า จากการแก๊งไปของห้องที่โรงแรมทุกวันพบว่าเมื่อวานนี้ห้องชั้นบนสุดมีการถูกใช้ เข้าวันต่อมา ผู้ที่นำคีย์การ์ดมาคืนเป็นผู้เล่นชายสวมเสื้อคลุมนักเวทที่ดูเก่าๆ และไม่สามารถตรวจสอบข้อมูลใดๆ ของผู้เล่นคนนั้นได้ แต่ผมได้ดูรูปที่สายของเราวาดขึ้นแล้ว กลับสงสัยว่า นักล่าอันดับหนึ่งคือผู้เล่นคนนี้แน่หรือ เพราะหน้าตาดูไม่ให้เลย” วิกเตอร์รายงาน เขามีข้อมูลของนักล่าอันดับตั้งแต่สองร้อยลงไปทั้งหมด แต่ไม่มีคนไหนที่มีลักษณะเหมือนผู้เล่นคนนี้เลย จากนั้นก็ส่งรูปวาดให้ไอออนดูเพราะไม่สามารถถ่ายรูปมาได้

“พวกสายเวทเป็นสายที่ประมาทไม่ได้ มันคงไปได้มหาเวทใหญ่มาตั้งแต่เข้าเกม และคงมีไอเทมพิเศษประกอบเพื่อชดเชยพลังธาตุที่ยังต่ำในตอนแรก จึงสามารถจัดการมอนสเตอร์ได้มากขนาดนั้น และต้องมีเงินทุนมหาศาลสำหรับซื้อน้ำยาเพิ่มพลังธาตุด้วย” ไอออนวิเคราะห์หนทางเดียวที่จะสามารถทำแบบนั้นได้

“มีอีกอย่างครับ ในกลุ่มที่หมอนั้นอยู่ มีเมร่า นายราชินีผมสีเพลิง อยู่ด้วยครับ” วิศวกรรายงานข้อมูลเพิ่มเติม

“ราชินีผมสีเพลิง เสนาธิการนางของกิลด์ราชินี นั่นก็เข้าเค้าแล้วละ ไม่น่า งานนี้โดโรหรืออาจจะอยู่เบื้องหลังอีกทีก็ได้” ไอออนคาดเดาต่อ การที่ผู้เล่นที่เพิ่งเข้าเกมจะมีมหาเวทที่สามารถโจมตีได้รุนแรงแบบนั้น คงต้องมีคนช่วยเหลืออยู่อย่างแน่นอน และคงต้องวางแผนกันมาเป็น อย่างดีแล้วแน่ๆ

“ไม่เท่านั้นนะครับ ผู้เล่นคนนี้ยังเคยเหมาระเบิดจากบอมเบอร์ ด้วย” วิศวกรรายงานสิ่งที่สายบอกเพิ่มเติม ซึ่งเขาเองก็ไม่ค่อยอยากเชื่อสักเท่าไร

“บอมเบอร์ อาชีพลับนักทำระเบิดแบบพิเศษที่ไม่สังกัดกิลด์ไหน และไม่มีใครกล้าไปเข้าซื้อขวนเข้ากิลด์ด้วย ระเบิดของหมอนี้ถึงแม้จะมี ราคาแพงแต่รับรองคุณภาพได้ ถึงอย่างนั้นก็เคยขายระเบิดให้ใครเกิน สิบลูก แถมบางทีไม่ถูกใจก็ไม่ขายเอาตื้อๆ บอมเบอร์คนนั้นเนียนะ และ ต่อให้เหมาซื้อทั้งหมดจริง ราคาทั้งหมดก็ไม่ใช่น้อยๆ ด้วย” ไอออน วิเคราะห์ด้วยความแปลกใจขึ้นไปอีก เรื่องนี้มันต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง ที่ซับซ้อนกว่าที่คิดในตอนแรกเสียแล้ว

“ใช่ครับ สายเราบอกว่าทั้งสองคนดูสนิทกันดีเหมือนเคยเจอกัน มาก่อนด้วย” วิศวกรรายงานต่อ

“เคยเจอกันมาก่อนนั้นหรือ งั้นยังต้องระวัง ตอนนี้ผู้เล่นคนนี้ทำ อะไรอยู่” ไอออนถามต่อเพื่อจะได้วิเคราะห์สถานการณ์ได้ถูกต้องมากขึ้น ถ้ากิลด์ราชินีกิลด์อันดับสองกับสุดยอดนักทำระเบิดมีเป้าหมายปั่นใครสักคนขึ้นมาละก็ สิ่งที่จะทำต่อคืออะไร หรือจะเกี่ยวกับการจะขึ้นมาเป็น อันดับหนึ่ง ตอนนี้มันมีปัญหาที่ต้องขบคิดมากเกินไปแล้ว

“สายรายงานว่าคนกลุ่มนี้มุ่งหน้าไปยังปราสาทซอนฟา จึงได้

ติดตามไปห่างๆ ไม่ให้รู้ตัว เพียงแต่ระหว่างนั้นสายของเราได้ถูกผู้เล่นกลุ่มหนึ่งฆ่า ทั้งๆ ที่ไม่ได้มีเรื่องอะไรกับผู้เล่นกลุ่มนี้เลย ยังดีที่มีฉากดราม่า 83 ส่งมาให้พวกเราได้ทราบทันก่อนที่จะตาย” วิคเตอร์รายงาน รหัส 83 หมายถึงภารกิจล้มเหลว มีผู้เล่นที่ไม่สังกัดกิลด์เป้าหมายฆ่าตายโดยที่ยังไม่ได้ไปทำอะไรฝ่ายตรงข้ามเลย

“คงเป็นหน่วยชาวบ้านที่ไม่ขึ้นตรงกับกิลด์ราชินีโดยตรง พวกมันคงรู้ว่าพวกเราสะกดรอยตามไป” ไอออนคาดเดา กิลด์ราชินีนั้นขึ้นชื่อว่า มีสาวสวยสังกัดอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะหัวหน้ากิลด์โดโรธีที่มีหลายกิลด์ยอมสยบให้ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีการมอบหมายงานให้ผู้เล่นอื่น เป็นไปได้ว่าแผนการที่จะทำต้องยิ่งใหญ่และเป็นความลับสุดยอดจนไม่อาจให้ใครรู้ได้ มันคืออะไรกันนะ

“ใช่ครับ ขนาดคนที่เราส่งไปสะกดรอย ถือเป็นผู้เล่นระดับสูงแต่ก็ยังไม่จับได้แบบนี้ พวกมันคงให้คนคอยสอดส่องว่ามีคนตามไปด้วยหรือเปล่าอีกทีหนึ่ง จะเอาอย่างไรต่อไปดีครับ” วิคเตอร์กล่าวเสริมและรอรับคำสั่ง

“การที่พวกมันฆ่าพวกเราที่สะกดรอยตามไป แสดงว่าคงมีภารกิจลับบางอย่างที่ปราสาทซอนพาแน่ สั่งการลงไปให้คอยเฝ้าอยู่หน้าปราสาทห่างๆ อย่าเข้าไปด้านในเพราะพวกนั้นอาจจะเตรียมจัดการพวกเราอยู่ก็ได้ ถ้ามีอะไรเคลื่อนไหวให้รายงานทันที” ไอออนกล่าวหลังจากวิเคราะห์ข้อมูลที่มีอยู่ ปราสาทซอนพาแน่หรือ มันมีอะไรซ่อนอยู่ถึงขนาดต้องส่งคนระดับเสนาธิการเฝ้าไปดูด้วยตัวเองนะ ต้องเป็นเรื่องสำคัญมากๆ แน่

“ครับ ผมจะรีบสั่งการทันที แล้วเรื่องกิลด์ราชินีกับผู้เล่นคนนี้จะทำอย่างไรต่อไปดีครับ” วิคเตอร์ถามต่อ เพราะเรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปแล้ว

“กิลด์ราชินี ผู้เล่นนักล่าอันดับหนึ่งที่น่าจะเป็นมีเงินทุนหนา

และบอมเบอร์ สูดยอดช่างทำระเบิด งานนี้ไม่ธรรมดาแล้ว เขาเป็นว่าให้คนของกิลด์เราที่เฝ้าโรงแรมไปหาข้อมูลของกิลด์ราชินีมาให้ได้มากที่สุด ส่วนที่เหลือก็ให้พยายามเพิ่มระดับของตัวเองให้เร็วที่สุด และจัดการเปิดรับสมัครเพิ่ม งานนี้ถ้าพวกเราเตรียมการไม่ดี อาจจะมีเสียชื่อกิลด์อันดับหนึ่งไปก็เป็นได้”

ไอออนพูดด้วยน้ำเสียงเข้ม ยังกดีที่เขารู้เรื่องนี้ก่อน การที่ตอนนี้กิลด์ราชินียังไม่มีอะไรผิดปกติ น่าจะเพราะกำลังแอบทำอะไรบางอย่างอยู่ นี่ถ้าเขารู้เรื่องช้าเกินไปอาจเกิดความเสียหายมากกว่านี้ก็ได้ ผู้ที่รู้เขารู้เรา และรู้ได้ก่อนย่อมเป็นผู้ชนะ

วิคเตอร์ตอบรับด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นมาและเดินออกจากห้องเพื่อทำตามคำสั่งให้เร็วที่สุด

ภายในป่า

วันลูกจากตักของอาลิเซ่ขึ้นมาบิดชี้เกี้ยวเล็กน้อย ด้านหน้านั้นคือปราสาทขนาดใหญ่มีทั้งหมดเจ็ดชั้น แล้วก็พูดออกมาว่า

“ถึงแล้ว ดีจังเลย วันนี้ช่างเป็นวันที่สงบเงียบดีจริงๆ เลยนะครับ”

106

พู่ทวอบุณ

ณ ที่ทำการกิลด์ราชินี

ภายในห้องประชุมระดับราชินี แก้อี้ไม่ลวดลายสวยงามที่ตั้งเรียงกันเป็นตัว U ถูกจับจองไว้สิบสี่ตัวจากทั้งหมดห้าสิบตัว ตรงกลางนั้นคือหญิงสาวในชุดแม่มดสีดำที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ขนาดใหญ่กว่าตัวอื่น

“เอาละ เปิดประชุมประจำวันนี้ได้ เรื่องแรกขอเป็นเรื่องแฟนคลับก่อน” โดโรธีหัวหน้ากิลด์สั่งเปิดการประชุมประจำวัน ซึ่งหัวข้อเริ่มต้นของทุกครั้งจะต้องเป็นเรื่องแฟนคลับ เนื่องจากผู้ที่อยู่ในตำแหน่งราชินีทั้งห้าสิบคนนั้นต่างมีแฟนคลับเป็นของตัวเอง และแฟนคลับเหล่านั้นไม่ได้เป็นสมาชิกของกิลด์ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมกิลด์ราชินีถึงได้ถูกจัดให้เป็นกิลด์อันดับที่สอง ทั้งที่ในความจริงควรจะอยู่ในอันดับที่สิบมากกว่า สมาชิกแปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิง ส่วนสมาชิกที่เป็นผู้ชายนั้นถ้าไม่ใช่

เพื่อนที่ติดตามสมาชิกที่เป็นผู้หญิงมาตั้งแต่แรก ก็จะเป็นพวกเพศที่สามต่างกับกิลด์อื่นๆ ที่มักจะมีผู้ชายมากกว่า

“มีคำถามมาจากแฟนคลับของเมว่า ‘ราชินีผมสีเพลิง’ กับควีน ‘ราชินีมายา’ ว่ามีชายหนุ่มหน้าตาจืดๆ ที่ใส่แว่น และสวมผ้าคลุมจอมเวทเก่าๆ เดินร่วมกลุ่มไปกับพวกเธอ และไม่สามารถตรวจสอบข้อมูลผู้ชายคนนั้นได้ จึงอยากรู้ว่าเขาเกี่ยวข้องกับอะไรกับพวกเธอคะ” พรดาที่เป็นผู้ประสานงานแฟนคลับเริ่มพูดเรื่องที่เร่ร่อนที่สุด เนื่องจากทั้งสองคนมีแฟนคลับอยู่มาก ดังนั้นถึงจะเป็นคนหน้าตาธรรมดาที่ย่อมเป็นจุดสนใจอยู่ดี

“อืม ทั้งเมว่า ทั้งควีนยอมรู้จักกุหลาบของแฟนคลับทั้งแปดชื่อ รวมไปถึงกัญชอยอีกหนึ่งร้อยชื่ออยู่แล้ว โดยเฉพาะกัญชอยชื่อแรกที่อนุญาตให้แฟนคลับเฝ้าดูได้ แต่ห้ามเข้ามาวุ่นวายกับการเล่นเกมตามปกติ พวกเธอน่าจะรู้อยู่แล้วว่าตัวเองถูกจับตามองจากแฟนคลับอยู่ตลอดเวลา แต่ยังทำเรื่องที่ทำให้พวกนั้นสงสัยโดยไม่รายงานกลับมาแบบนี้ ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นเพื่อนที่รู้จักกันและบางทีอาจจะจะมีเรื่องบางอย่างที่ทำให้พวกเธอคิดว่าไม่ควรรายงานกลับมา หรือไม่แล้ว พวกเธอลงคิดว่าอาจจะเดินทางด้วยกันไม่นานนักก็เป็นได้ เอาเป็นว่า แจ้งพวกแฟนคลับว่าผู้ชายคนนั้นเป็นเพื่อนของราชินีทั้งสองคนก็แล้วกัน”

โตโรริววิเคราะห์เรื่องราวจากนิสัยของเมว่าที่จะรายงานเฉพาะเรื่อง que คิดว่าจำเป็นต้องรายงานเท่านั้น ไม่อย่างนั้นต่อให้ถามไปก็ไม่ได้คำตอบอยู่ดี เพราะกิลด์ราชินีก็ให้อิสระในเรื่องส่วนตัวระดับหนึ่งเช่นกัน

“รับทราบค่ะ แต่มีอีกเรื่องหนึ่ง ผู้ชายคนที่ว่านั้นไปเหมาระเบิดของบอมเบอร์ด้วยค่ะ” พรดารับคำสั่งและรายงานเรื่องใหญ่อีกเรื่อง ซึ่งทำให้คนทั้งห้องตกตะลึง

“พี่บอมเบอร์นะหรือชายระเบิดให้คนคนเดียว!? เป็นไปไม่ได้

ขนาดเราที่สนิทกัน พี่เขายังไม่ยอมขายให้เลย ตอนนั้นพี่เขาให้เหตุผลว่าอยากเป็นผู้เล่นอิสระ อยากคิดค้นระเบิดเล่นสนุกหลายๆ แบบและไม่อยากเข้าข้างกิลด์ไหนเป็นพิเศษ แล้วนี่จู่ๆ ก็ขายระเบิดทั้งหมดให้ผู้เล่นคนเดียวเนี่ยนะ พี่เขาคิดอะไรกันแน่ ตอนนี่เราชักสงสัยผู้ขายคนนั้นแล้วสิ คงต้องรอให้เขากลับมาก่อน ถึงจะไม่ดีที่ถามเรื่องส่วนตัวก็เถอะ แต่เมื่อเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อใหญ่กับกิลด์ระดับสูงทั้งหมดแบบนี้ คงปล่อยไว้ไม่ได้” โดโรรีถามย้ำด้วยความแปลกใจ บอมเบอร์เป็นผู้เล่นกลุ่มแรกๆ ที่เข้ามาเล่นเกมก่อนเธอ ทั้งๆ ที่เป็นคนเก่ง ไม่ว่าใครก็อยากให้เข้าร่วมกิลด์ด้วยทั้งนั้น แต่เขากลับขอเป็นผู้เล่นอิสระแทน กระทั่งเคยมีคนพยายามเสนอเงินจำนวนมากเป็นทุนในการทดลองให้ก็ยังปฏิเสธ ทั้งที่ตัวเองทำระเบิดพลาดแถมไม่ยอมขายจนเงินขาดมืออยู่บ่อยๆ แห่ๆ

“คะ เพราะว่าไม่ว่าบอมเบอร์จะไปที่ไหนก็มีกิลด์ประจำเมืองหรือกิลด์ใหญ่ๆ ในเมืองนั้นจับตามองอยู่เสมอ จึงมีหลายคนเห็นเหตุการณ์นั้นคะ” พรต่าย้าข้อมูล

“แล้วมีเรื่องอะไรอีกไหม” โดโรรีหันไปมองคลีโอด้าที่ทำหน้าเหมือนมีเรื่องจะรายงาน

“มีคะ เป็นรายงานลับล่าสุดจากกลุ่มผู้ขายของกิลด์ราชสีห์ทองคำที่มาจับผู้หญิงในกิลด์เรา บอกว่ามีการส่งคนในระดับหัวหน้ากลุ่มให้คอยจับตากิลด์ของเรา และมีคำสั่งให้เพิ่มจำนวนสมาชิกคะ” คลีโอด้าที่รับผิดชอบควบคุมบริหารแพนประจำกิลด์รายงาน การที่ผู้ขายของกิลด์ราชสีห์ทองคำเอาความลับกิลด์มาบอกแบบนี้ก็เพื่อเอาใจสมาชิกของกิลด์ราชสีห์ที่ตัวเองกำลังจับอยู่

“เพิ่มคน จับตามอง...เจ้าไอออนมันคิดอะไรของมัน พวกเราปล่อยให้พวกนั้นได้ชื่อกิลด์อันดับหนึ่งไปแล้ว จะได้ไม่ต้องมากังวลเรื่องคู่แข่งหรือมันจะระแวงกลัวว่าเราคิดขึ้นเป็นกิลด์อันดับหนึ่งแทน” โดโรรีพูด

อย่างแปลกใจพลางเคาะมือบนเก้าอี้เบาๆ ระหว่างคิด

“นั่นสิคะ ฉันก็ว่ามันผิดปกติเกินไปเพราะพวกเราไม่ได้มีท่าที่เป็น
ปฏิบัติอะไรชัดเจน แต่กลับสั่งให้วิศวกรถ่ายทอดคำสั่งจับตามอง
แบบนี้” คลีโธต่ำสับสนุ่

“ไม่ได้การละ ตอนนี้องค์เรามีข้อมูลน้อยเกินไป เขาเป็นว่าสั่งให้
สาว ๆ ในกิลด์เราหว่านเสน่ห์พวกผู้ชายให้มากขึ้นและล้วงความลับมาให้
ได้ และอย่าลืมว่า คุณแต่่า มีอย่างต้อง พวกผู้ชายน่าจะลองได้สิ่งที่ต้องการ
ไปแล้วก็จะหมดความสนใจในตัวพวกเราไประดับหนึ่ง อีกอย่าง ผู้หญิง
อย่างเราไม่จำเป็นต้องใช้ตัวเข้าแลก จำไว้” โดโรธียังคงไม่แน่ใจ จึงสั่งแค่
ให้ไปหาข้อมูลเพิ่มเติมเท่านั้น เพราะการที่กิลด์อันดับหนึ่งที่มีสมาชิก
มากกว่ากิลด์อื่นๆ อย่างเทียบไม่ติดรับสมัครคนเพิ่มแบบนี้ มันต้องมีอะไร
สักอย่างแน่ และเธอจะต้องรู้เหตุผลนั้นให้ได้เร็วที่สุด

“รับทราบค่ะ พวกกิลด์ราชสีห์ทองคำไม่รู้เลยนะคะว่า ถ้าคิดเปิด
ศึกกันจริงๆ ละก็ สมาชิกของกิลด์นั้นสองในห้าจะแปรพักตร์มาเข้าฝั่งเรา
แท้ๆ” คลีโธต่ำรับคำสั่ง

“ใช่ สมัยนี้มันหมดยุคผู้หญิงคือช่างเท้าหลังตามผู้ชายแล้ว แต่
เป็นยุคที่ผู้หญิงคือความอู้อี้ต่างหาก เอาละ ถ้าไม่มีใครรายงานอะไรอีก
ก็เลิกประชุมได้” โดโรธีปิดประชุม ทุกคนจึงยืนขึ้นและเอ่ยคำขวัญประจำ
กิลด์ซึ่งรู้จักเฉพาะสมาชิกผู้หญิงเท่านั้น

“พวกเราเหล่าผู้หญิง แท้จริงเรายิ่งใหญ่”

หน้าปราสาทซอนพา

วันลงจากพรมพร้อมกับพวกผู้หญิงแล้วสั่งให้พรมม้วนตัวลอยอยู่
ข้างๆ

“อ้าว นายไม่เก็บพรมหรือ อย่ายบอกนะว่าจะพกไปด้วย ผมว่ามัน

จะเกะกะเอานะ” วายูตื่นหลังจากเห็น The One เดินมาพร้อมกับพรหม เพราะทางเดินช่วงแรกไม่กว้างเท่าไร พรหมผืนใหญ่แบบนี้จึงค่อนข้างเกะกะพอสมควร

“อ้อ ไม่เก็บหรรอครับ เพราะรอบนี้ผมกะใช้พรหมเป็นอาวุธนะ” วันตอบ ตอนนี้ทักษะการใช้อาวุธพรหมของเขายังอยู่แค่ระดับ 1 ต้องเข้ามามอนสเตอร์เพื่อเก็บระดับเสียก่อน ไม่อย่างนั้นมันจะส่งผลต่อทักษะรวมของอาวุธ

“พรหมเป็นอาวุธเนี่ยนะ...เอ่อ เมว่า พรหมนี่มันนับเป็นอาวุธได้ด้วยหรือ” เกมม่าหันไปถามเมว่าที่น่าจะจำข้อมูลอาวุธทั้งหมดทั้งปวงชนิดได้

“ไม่มีอาวุธประเภทพรหมอยู่ในข้อมูลเกมหรรอ ฉันทว่าพวกนายรอดูดีกว่าว่าจะใช้พรหมเป็นอาวุธได้อย่างไร” เมว่าตอบ เธอไม่สามารถตรวจสอบพรหมของวันได้ จึงคิดว่าคงสร้างด้วยวิธีพิเศษเป็นแน่

“งั้นพวกเราเข้าไปข้างในกันก่อนแล้วกัน พวกซอมบี้ในช่วงแรกส่วนใหญ่เลเวลไม่สูงมากนัก ของดริอปก็เป็นพวกของทั่วๆ ไปเท่านั้น ไปกันเถอะ” วายูเร่งเพราะเขาอยากรีบขึ้นไปชั้นบนมากกว่า จะได้หาของเวสต์ให้ครบเร็วๆ

ทั้งหมดเดินเข้าไปในปราสาทโดยยังคงยึดรูปแบบการเดินทางแบบเดิมเอาไว้ เพียงแต่วันขอเป็นคนเดินรั้งท้าย ซึ่งเมว่าก็ไม่ได้ทำอะไร แม้ว่านั่นจะเป็นตำแหน่งที่อันตรายกว่าด้านหน้าก็ตาม เพราะเธอก็อยากเห็นวิธีการต่อสู้ของเขานั่นเอง

การเดินทางเป็นไปอย่างราบรื่น โดยมีเกมม่ากับวายูเป็นคนนำ โจมตี เกมม่าใช้ดาบขนาดกลางเป็นอาวุธ เน้นโจมตีไปที่คอเพื่อให้ง่ายจัดได้ภายในครั้งเดียว ส่วนวายูนั้นใช้กระบี่อ่อนสองคมตัดซอมบี้เป็นท่อนๆ อย่างรวดเร็ว ซึ่งเมื่อเทียบเลเวลแล้วซอมบี้พวกนี้ถือว่าไม่ยากเกินไปสำหรับทั้งสองคนที่มีเลเวลสูงแล้ว ส่วนคนที่เหลือก็คอยเก็บไอเทมที่ตกลง

วันเก็บกวาดอาวุธอริสให้กลายเป็นแหวนแล้วลอยตัวตามกลุ่มไปช้าๆ ระหว่างทางก็คอยหันหลังกลับไปเป็นระยะๆ และเจอซอมบี้ที่เพิ่งเกิดขึ้นพอดี

“มาสเตอร์พบซอมบี้คนหลงทาง เลเวล 50 จำนวน 1 ตัวค่ะ” อริสรายงาน

พรหมพุ่งตัวออกไปรวบม้วนตัวซอมบี้เอาไว้ ก่อนที่เกสต์มังกรฟ้าบนพรหมจะบดร่างของมันจนแหลกเหลว

“เป็นอย่างที่คิด ถึงพรหมนี้จะมีพลังโจมตีเท่ากับ 0 แต่ถ้าใช้วิธีนี้ก็ไม่มีปัญหาอะไร” วันวิเคราะห์ห้ผลการใช้พรหมและเริ่มฆ่าซอมบี้ที่ออกมาเรื่อยๆ เพื่อเก็บระดับทักษะการใช้อาวุธพรหมให้เต็มซึ่งคาดว่าจะใช้เวลาไม่นาน เนื่องจากตอนนี้ทักษะ Weapon Professor ขึ้นเป็นระดับ 7 แล้ว

คณะเดินทางเดินกันจนมาถึงห้องโถงแรกที่มีผู้เล่นกำลังไล่ฆ่าซอมบี้อยู่มากพอสมควร เมื่อเทียบจำนวนคนที่มาเก็บเลเวลกับเลเวลของซอมบี้ก็ถือว่าอยู่ในสมดุคดี

“ที่ชั้นนี้ผู้เล่นระดับกลางจะมาเก็บเลเวลกันค่อนข้างเยอะ แต่อัตราดริอปสิ่งที่เราต้องการยังถือว่าต่ำอยู่ อย่างน้อยก็ต้องเป็นชั้นที่สองละ” วายูอธิบาย ครั้งนี้เขาตั้งใจจะเป็นผู้นำหลักเพื่อให้ควีนประทับใจ จากนั้นก็เดินนำหน้าไปอย่างมั่นใจ ซึ่งทุกคนก็สามารถเดินผ่านกลุ่มซอมบี้ไปอย่างไม่ยากนักเพราะมันเคลื่อนไหวค่อนข้างช้า จึงถูกโจมตีทันทีที่โผล่ออกมา จากนั้นพวกเขาก็เดินมาถึงบันได

“บันไดนี้ถือว่าเป็นจุดพักจุดหนึ่ง เพราะจะไม่มีซอมบี้เข้ามา” วายูหันมาแนะนำวันต่อด้วยสีหน้าของผู้รู้เต็มที่ ส่วนวันก็พยักหน้าเดินตามเข้าไปเรื่อยๆ พร้อมกับมองสำรวจไปรอบตัว พบว่ามีภาพศิลปะงดงามบนฝาผนังตลอดทางขึ้น จนกระทั่งมาถึงชั้นที่สองก็พบว่าผู้เล่นรวมกลุ่มกันอยู่ที่มุมห้องด้านหนึ่ง และไม่มีพวกซอมบี้เข้าไปในบริเวณนั้นเลย

“เอาละ พวกเราจะเก็บเลเวลและทำภารกิจในขั้นนี้ ที่เห็นทางด้านโน้นคือกลุ่มคนที่ใช้เวทเขตแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งแสง เวทนี้จะทำให้มอนสเตอร์ประเภทอันเดธ¹ ไม่สามารถเข้าไปในเขตแดนได้ แต่ผู้เล่นก็จะไม่สามารถโจมตีออกไปนอกเขตแดนได้เหมือนกัน ถ้าเป็นเวทมนตร์หรือลูกธนู มันจะสลายไปทันทีที่สัมผัสกับเขตแดน” วายูหยุดและอธิบายสิ่งที่วันมองอย่างสงสัย เพียงเท่านั้นเขาก็จะดูเป็นทั้งผู้นำที่ฉลาดรอบรู้และแข็งแกร่งปกป้องทุกคนได้ แบบนี้ต้องสร้างความประทับใจได้อย่างแน่นอน

“คนพวกนั้นมาเก็บเลเวลกันเยอะเหมือนกันนะครับ ไปอยู่ด้วยกันหมดเลย” วันพูดพลางมองไปยังกลุ่มคนที่ดูแล้วไม่น่าจะเป็นพวกเดียวกันเท่าไร แต่กลับอยู่ด้วยกันทั้งหมด

“อ้อ พวกนั้นจ่ายค่าเช่าที่เพื่อขอใช้พื้นที่เวทเขตแดนด้วยนะ เช่นให้เพื่อนนั่งดูหรือใช้พักเหนื่อย รวมไปถึงใช้ตั้งเต็นท์นอนตอนกลางคืนด้วย” เกมม่ารืบบอธิบายบ้าง หลังจากเห็นว่าวันไม่รู้เรื่องพวกนี้เลย เพราะการแนะนำผู้เล่นมือใหม่ถือเป็นเรื่องที่สามารถยกระดับความใจกว้างให้คนอื่นเห็น

“นั่งดู? ผมไม่เห็นเขากินอะไรเลยนี่ หรือว่ากินหมดแล้ว” วันพยายามกวาดตามองหาอาหารหรือขวดน้ำดื่ม ทุกคนจึงอึ้งกับคำถามมือใหม่สุดๆ

“นั่งดูในที่นี้ คือบางคนที่ไม่มียกชะการต่อสู้ เช่นพวกพ่อค้าหรือผู้เล่นสายสนับสนุน จะปล่อยให้สายต่อสู้ออกไปฆ่ามอนสเตอร์คนเดียว ส่วนตัวเองจะคอยแร็คค่าประสบการณ์อยู่ข้างหลัง หรือดูค่าประสบการณ์นั้นแหละค่ะ” อาลีเซเป็นคนอธิบายเพิ่ม เธอรู้จากอริสมาแล้วว่า

¹ Undeath : ผีดิบ

วันเพิ่งเข้ามาเล่นเกมไม่นาน แกรมยังเล่นอยู่คนเดียว ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ผู้เล่นเขาพูดกัน

“พูดว่านั่งแชร์ประสบการณ์ก็ได้ครับ” วันยังสงสัยไม่เลิก

“มันยาวไง เลยตัดเหลือแค่นั่งดูดี ไม่ว่าใครก็เข้าใจ” วายุตัดบท

“งั้นพวกเราจะไปอยู่ตรงนั้นด้วยไหมครับ” วันถาม เขาไม่ชอบอยู่ในพื้นที่ที่มีคนเยอะเท่าไร

“ไม่ต้องหรอก เพราะตอนนี้ฉันก็ใช้เวทนี่ได้เหมือนกัน” อาลีเซ่ชัดขึ้นมากลางวง ถือกทาอย่างมั่นใจ

“จริงหรืออาลีเซ่ งั้นที่เธอบอกว่าไปทำธุระที่เมืองมายานิก็ากก็คือไปขอรับเวทมนตร์นี้ละสิ โชคดีจัง ปกติเวทนี้จะซื้อได้ก็ต้องมีเลเวล 80 ขึ้นไปหรือหาดรอปเอาเท่านั้น ไม่งั้นก็ต้องใช้แต้มพิเศษประจำอาชีพแลก เธอคงใช้แต้มแลกสินะ งั้นพวกเราไปเก็บเลเวลอีกด้านแล้วกัน คนน้อยกว่าด้วย” เมร่าเอ่ยขึ้นมา

“ใช่ ฉันไปซื้อเวทของเลเวล 80 กับ 90 มาอย่างละเวท แต่ไม่ได้ใช้แต้มแลกหรอกนะ แต้มของฉันนะขนาดเลเวล 80 ยังไม่พอแลกเลย” อาลีเซ่ตอบ การได้แต้มอาชีพนั้นจะต้องไปรับภารกิจจากสำนักงานประจำอาชีพนั้น และถึงแต้มอาชีพฟรีสต์จะเก็บได้ง่าย แต่เวทมนตร์ระดับสูงของสายสนับสนุนนั้นต้องใช้แต้มแลกไม่น้อย บางเวทต้องใช้มากกว่าสายต่อสู้เสียอีก

“หา! นี่เธอเลเวล 90 แล้วหรือ ไม่ได้เจอกันแค่นาน เก็บเลเวลยังไงกันเนี่ย” แกรม่าถามด้วยความตกใจ จะว่าเพราะเก็บเลเวลกับ The One ก็คงไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายยังเลเวลแค่ 20 เท่านั้น ไม่น่าจะเก็บค่าประสบการณ์ได้เร็วขนาดนั้น

“อ้อ เรื่องนี้ฉันขอไม่ตอบแล้วกัน เขาเป็นว่าฉันใช้เวทนี้ได้แต่ไม่กว้างหรอกนะ และฉันจะออกไปช่วยพวกเขาไม่ได้ ถ้าต้องการให้เพิ่ม

พลังชีวิตก็ต้องเข้ามาในพื้นที่เท่านั้น” อาลิเซ่ตอบปัดๆ เพราะเธอก็อธิบายให้พวกนี้ฟังไม่ได้เหมือนกันว่าเก็บเลเวลแบบไหนถึงได้ขึ้นเอาๆ แบบนี้ จะบอกไปตามตรงว่าแค่เข้าเกม หรือเดินออกจากห้องเลเวลก็อับแล้วมันก็กระไรอยู่

“เวทเซตแดนที่ว่าคือเวทที่อยู่ในเมืองมายานิก้าหรือครับ” วันถามเพราะถ้าเป็นเวทมนตร์ในเมืองนั้นละก็ เขาสามารถใช้ได้หมดแล้วจากการอ่านหนังสือก่อนไปลุยกับฟินิกซ์คราวก่อน

“ใช่ เวทนี้มีขายที่เมืองมายานิก้าเท่านั้น และไม่ใช่เวทเลเวลถึงแล้วจะซื้อได้ แต่ต้องไปทำภารกิจด้วย” อาลิเซ่ตอบ ยังดีว่าเป็นเวทที่ตั้งใจจะเรียนตั้งแต่ตอนแพ้โจเซฟแล้ว เธอจึงไปทำภารกิจเตรียมไว้ก่อน

“ถ้าเป็นเวทมนตร์นั้น ผมก็ใช้ได้เหมือนกันครับ งั้นให้ผมใช้เวทนี้ ส่วนอาลิเซ่ไปเก็บเลเวลกับเพื่อนก็แล้วกัน จะได้สู้กันได้ดีขึ้น” วันตอบพลางเขียนวงเวทขึ้นกลางอากาศ ในหัวนึกถึงตำราเวทสายเซตแดนที่เคยอ่านมา

“นายเป็นจอมเวทแสงหรือ” วินาสถามแต่ The One ไม่ได้ตอบอะไรกลับมาเพราะเข้าโหมดสมาธิไปแล้ว

“อืม...เวทเขียนแบบนี้ ถ้าเราเพิ่มตรงนี้เข้าไปก็น่าจะแข็งแกร่งมากขึ้น และถ้าเพิ่มแบบนี้...” วันพิมพ์เบาๆ ตอนนั้นเขาคิดผสมเวทที่เคยอ่านมาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพจนไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้าง จนปรากฏวงเวทที่เขียนด้วยอักขระพิเศษระดับสูงที่ซับซ้อนจนไม่มีใครเข้าใจว่ามันคืออะไรขึ้นมา

“อาละ เสรีจเรียบร้อยแล้ว มหาเวทเซตแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์” วันรำยเวทที่คิดไว้ทันที เวทบทนี้เป็นเวทที่ไม่สามารถมองเห็นกรอบของเวทเหมือนกับเวทเซตแดนศักดิ์สิทธิ์ปกติ และยังขยายพื้นที่ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งขอบบัพทั้งหมดไปชนผนังห้องตายในครั้งเดียว

วินาสและผู้ชายคนอื่นๆ มองอานุภาพของเวทด้วยสีหน้าตกตะลึง

สุดขีด ยิงดีที่เวทนี้มีผลกับเผ่าอันเดรเท่านั้น และเพราะเป็นเวทที่มองไม่เห็นจึงไม่มีใครรู้ว่าเป็นฝีมือของวัน แต่ที่ทำให้แปลกใจที่สุดคือไม่มีของดริบจากพวกซอมบี้เลยสักชิ้น

“มาสเตอร์สังหารซอมบี้จนหมดทั้งชั้น ค่าประสบการณ์ทั้งหมดถูกโอนไปให้อาลีเซ่คะ” อริสรายงาน

“อ้าว ซอมบี้หายไปหมดเลย สงสัยจะกะอาณาเขตติดพลาดไปหน่อย ขอโทษแล้วกันครับ ผมเพิ่งจะลองใช้ครั้งแรก พวกคุณเลยไม่ได้ทำภารกิจเลย เขาเป็นว่าพวกเราขึ้นไปชั้นต่อไปเลยแล้วกัน คราวนี้ผมจะกำหนดให้มีรัศมีแค่ห้าเมตรรอบตัว จะได้ไม่มีปัญหาแบบนี้อีก” วันพูดอย่างเสียใจทำให้เพื่อนๆ ของอาลีเซ่ต้องเสียเวลามากขึ้น เพราะกว่าซอมบี้จะเกิดใหม่คงใช้เวลาพอสมควร แล้วก็เดินนำขึ้นไปยังชั้นต่อไป พร้อมพวกผู้หญิงที่ต่างบอกกับตัวเองว่า ต่อให้เกิดอะไรขึ้น ให้คิดว่ามันเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะกับคนคนนี้นะคงไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้แน่นอน ขนาดนกฟีนิกซ์ยังหมดสภาพ ดังนั้นเรื่องแค่นี้...ใช่...เรื่องแค่นี้ ย่อมไม่เหลือปากว่าแรงอยู่แล้ว

ส่วนพวกผู้ชายก็ยังคงยืนอึ้งสงสัยว่ามันเกิดอะไรขึ้นไปพร้อมกับผู้เล่นอื่นๆ ทำไมจู้ๆ พวกซอมบี้ก็พุ่งไปกระแทกผนัง จะบอกว่ามีการใช้เวทเขตแดนขนาดใหญ่ก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะคนตรงหน้าเลเวลแค่ 20 เท่านั้น หรือว่าจะมีพวกเลเวลสูงๆ ซ่อนตัวอยู่แถวนี้กัน

“พวกนายจะยืนกันอีกนานไหม ไปกันได้แล้ว” เมว่าหันมาเรียกหลังจากที่พวกเธอกำลังจะเดินถึงบันไดขึ้นไปยังชั้นต่อไป

“เดี๋ยวสิ รอดด้วย” เกมมาตะโกนก่อนจะวิ่งไปพร้อมกับคนอื่นๆ ด้วยสีหน้างงๆ เหมือนเดิม

107

ปราสาทซอูพา

ณ ห้องผู้บริหาร

“ดูท่าทางเวสต์ลีย์ระดับพิเศษที่ปราสาทซอนพาคงถูกเคลียร์แน่”
Wizard กล่าวพลางหันไปหาเจ้าแก้วเจียงที่เป็นเจ้าของบรรดาโรงแรมระดับ
10 ดาวต่างๆ ทั่วโลก

“อ้าวก็ว่าอย่างนั้น ผู้เล่นคนนี่คงเคลียร์ได้นั้นแหละ แต่สงสัยแค่ว่า
หลังจากได้ของรางวัลไปแล้วจะทำยังไงต่อเพราะเขาอยู่ตัวคนเดียว”
เจ้าแก้วเจียงตอบด้วยสีหน้าสงสัย เพราะเวสต์ลีย์นี้เหมาะสำหรับคนที่
กิลด์แล้วมากกว่า ถ้ามีแค่คนเดียวก็มีแต่จะเป็นภาระเท่านั้น และการที่
เจ้าแก้วเจียงต้องเข้ามาดูผู้เล่นคนนี่ในรอบนี้ หลังจากที่เคยตามดูเพียง
ครั้งเดียวในวันแรก ก็เพราะคนที่เสนอเวสต์ลีย์นี้คือเขานั่นเอง

“ไม่ต้องคิดมาก เจ้านี้มันไม่สนใจของที่ได้จากเวสต์ลีย์นี้หรอก ดี

“ไม่ดีอาจจะปล่อยทิ้งไว้ด้วยซ้ำ” Wizard ตอบแทนเพราะรู้สึกนิสัยเกลียดความวุ่นวายของดิวันดี ของที่ต้องใช้กำลังคนจัดการแบบนั้นคงไม่มาเสียเวลาดูแลหรอก

“ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ผู้เล่นคนนี้ก็แปลก ของรางวัลควสต์นี้มีค่าไม่ใช่บ่อยๆ แต่กลับปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ เนี่ยนะ อ้าวไม่เข้าใจความคิดแบบนี้เลยจริงๆ ขาดทุนย่อยยับตาย” เจ้าแกเจียงกล่าวด้วยสีหน้าแปลกใจ ที่ผู้เล่นคนนี้ไม่สนใจของรางวัลที่มีค่าแบบนี้

“ขาดทุนจั้นหรือ อย่าใช้คำนี้กับเจ้านี้อย่า ยังไงมันก็ไม่ขาดทุนหรอก อีกอย่างถ้าไม่ใช่ของที่เจ้านี้อยากได้ ต่อให้มีค่ามากแค่ไหนมันก็เฉยๆ อยู่ดีนั่นแหละ” Wizard ตอบพลางมองจอมอนิเตอร์เพื่อดูว่าดิวันจะผ่านควสต์นี้แบบไหนด้วยสีหน้าสนุกสนาน พร้อมๆ กับที่รอผลการตรวจสอบพวกผู้เล่นที่เข้าใกล้ดิวันว่าจะสร้างปัญหาในชีวิตจริงด้วยหรือไม่ ถึงเขาจะรู้ว่าวันดูแลตัวเองได้ แต่ก็ยังเป็นห่วงอยู่ดี

ภายในทางเดินไปยังชั้นสามของปราสาทซอนพา

“โลกิเคยมาที่นี่ไหมครับ” วันส่งจิตไปถามโลกิ เพื่ออีกฝ่ายจะแนะนำอะไรสนุกๆ ได้บ้าง เพราะมันไม่มีอะไรน่าสนใจจนเขาเริ่มเบื่อ เขาขมออกมากินเล่นดีไหมนะ เขาเป็นว่าไปถ้าเดินถึงอีกชั้นแล้วยังไม่มีอะไรก็ค้อยหาอะไรทำแล้วกัน

“ข้าไม่เคยมาที่นี่หรอก แต่เวลาที่เจ้าคิดขึ้นมาเมื่อก่อนน่าสนใจมากทีเดียว ถ้าเป็นพวกอันเดรทัวไปคงตายทันทีทั้งหมดแน่” โลกิชมการสร้างสมการวงเวทขึ้นมาใหม่แบบสดๆ เมื่อครู่

“จั้นหรือครับ เสียตายจ้ง เวทที่ผมคิดขึ้นมายังไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกครับ ต้องไปแก้สมดุอีกนิด แกรมเปลืองพลังธาตุมากเลย” วันตอบพลางนึกวิธีแก้ไขเวทที่เขียนไปรอบแรกอยู่ในใจ

“แล้วเจ้าไม่คิดจะสอนมหาเวทพวกนี้ให้เมียเจ้าหรือ” โลกิลงถามดู อยากรู้ว่ามนุษย์ผู้นี้มีความคิดอย่างไร จะได้หาวิธีช่วยเหลือแบบสนุกๆ ได้ถูก

“อืม ผมคิดว่าอาลิเซ่ไม่เหมาะกับพวกนี้หรอกครับ เธอเหมาะกับการต่อสู้แบบประชิดโดยร้ายเวทระดับต่ำถึงระดับกลางคอยช่วยในการโจมตีมากกว่า เพราะกว่าจะร้ายมหาเวทพวกนี้จบ ศัตรูคงเข้ามาถึงตัวแล้ว” วันวิเคราะห์จากค่าความฉลาดของอาลิเซ่ที่ไม่ได้สูงมากนัก ทำให้ไม่สามารถร้ายเวทได้ไวพอ โดยเฉพาะเวทระดับสูงที่มีความซับซ้อนมาก เอาจริงๆ ก็คืออีกฝ่ายผิดตั้งแต่เลือกเล่นสายซัพพอร์ตแล้ว

‘สรุปว่าเจ้ามองนางที่ตัวนางสินะ’ โลกิคิดในใจแต่ไม่ได้พูดอะไรต่อ ปล่อยให้มนุษย์ที่มันเฝ้ามองคิดแก้ไขเวทของตัวเองต่อไป

“นี่อาลิเซ่ คทาอันใหม่สวยดีนี่ เขาให้มาหรือ” ควีนถามเพราะเห็นว่าน่าจะเป็นคทาระดับ B ขึ้นไป

“อืม” อาลิเซ่ตอบแล้วก็หน้าแดงเมื่อคิดถึงตอนที่ได้รับความมา

“อ้อ เพื่อนเรา ถามแค่นี้ถึงกับหน้าแดง แสดงว่ามันต้องมีความเป็นมาแบบหวานหยดแน่ๆ” เมร่าแซว เพราะเห็นเพื่อนตอบเสียสิ้นเกินเหตุ คทาอันนี้ต้องมีอะไรพิเศษแน่

“ไม่มีอะไรหรอกน่า แคเขาทำคทาชั้นหาย ก็เลยให้อันนี้มาแทนเท่านั้น” อาลิเซ่ตอบบ๊วดๆ ไป ใครจะไปกล้าเล่าละว่าได้คทามาจากดวงดาว ให้ตายก็ไม่มีทางพูดหรอก เดียวโดนล้อไปจนตายพอดี

“งั้นหรือ เอาเถอะ แต่ฉันขอคทาหน่อยได้ไหม มันสวยดีทีเดียว” เมร่าเอ่ยปาก เธอไม่คิดว่ามันจะเป็นคทาธรรมดาทั่วไป

“อืม แต่อย่าตกใจกับระดับของมันเกินไปก็แล้วกัน” อาลิเซ่ยื่นคทาให้พาลาดักคอ

“ทำยังกับว่าเป็นคทากระดับ S นั่นแหละ” ควีนแซว

“เธอเดาถูกแล้วควีน มันคือศตวรรษระดับ S ที่คงตกจากมอนสเตอร์เลเวลสูงมากๆ แน่ๆ เพราะขนาดหัวหนังกิลด์เรายังใช้ศตวรรษระดับ A เท่านั้นเอง” เมธาตอบ เท้าที่เธอรู้มา แค่ศตวรรษระดับ A ของโคโรธีนั้นยังได้จากบอสสายเวทเลเวล 130 เลยด้วยซ้ำ

“สามี่เธอนี่สุดยอดจริงๆ ตอนนี่ฉันชักอยากรู้แล้วสิว่าของในตัวเธอนี่ใช่ของระดับ S ทั้งหมดเลยหรือเปล่า” ควีนแซวถามขึ้นมาลอยๆ ขณะที่ตาก็จ้องสำรวจอาลิเซ่

“อ้อ ยกเว้นรองเท้ากับแหวนที่ฉันใส่มาก่อนนะนะ” อาลิเซ่ตอบสั้นๆ ไม่ยอมบอกว่ามีของระดับ SS ด้วยเพราะเดี๋ยวจะยิงถามกันวุ่นวาย

“โห สุดยอด นี่สามี่เธอคิดจะเปิดรับกิ๊กสักคนใหม่ ฉันจะได้รับสมัคร” ควีนแซวเล่นๆ

“เขาไม่ได้เป็นของฉันนี่ เพราะงั้นก็ยิ่งถือว่าทุกคนยังมีสิทธิ์เท่ากันอยู่ มันอยู่ที่ใจเขามากกว่า” อาลิเซ่ตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ด้วยไม่มั่นใจในความสัมพันธ์ของพวกเขา

“ไม่เอาว่า ฉันล้อเล่น ยังไงเธอก็มาก่อน เธอเป็นว่าถ้าเธอหักอกเขาเมื่อไหร่ เดียวฉันจะไปรักษาแผลใจเขาให้แล้วกัน” ควีนปลอบปลางแซวไปด้วยเพราะรู้ว่าเพื่อนเธอรักไปขนาดนั้นแล้ว ยังไงก็คงมีแต่จะรอให้เขาเข้ามามากกว่า อาลิเซ่จึงยิ้มแก้มค้อนให้เล็กน้อยแทน

“เอ่อ ข้ารู้สึกว่ามันผิดแผนนะ พวกเราควรจะเป็นผู้นำให้พวกผู้หญิงประทับใจ ไหง่ไปๆ มาๆ กลายเป็นเดินตามหลังต้อยๆ ละ” วายูพูดถึงสถานการณ์ตอนนี้ที่มันดูกลับตาลปัตรไปหมด

“นั่นสิ สรุปว่าหมอนี่มันเลเวล 20 จริงหรือเปล่าเนี่ย ไม่ใช่ 120 หรือ ถึงได้มีเวทหลังการขนาดนั้น” แกมมาพูดต่อด้วยความสงสัย

“คิดมากไปก็เท่านั้น เธอเป็นว่าถึงหน้าตาทำทางจะดูอ่อนแอ ใส่เสื้อคลุม รองเท้า ถูงมือถูงๆ แต่ก็มองเป็นผู้เล่นเลเวล 100 ขึ้นไป ใส่ของ

ระดับสูงทั้งตัวแล้วกัน แบบนั้นคงทำให้อะไรง่ายขึ้น” วินาสตอบเพราะต่อให้เขาเป็นคนร้ายเวทบทนั้น ก็คงมีประสิทธิภาพได้ไม่ถึง 1 ใน 10 ของที่เห็นด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นคิดว่าเป็นคนเก่งเทพไปเลย น่าจะดีกว่า

“โอเค ฉันเอาตามนี้ หมอนี่อยากทำอะไรก็ทำไป ส่วนพวกเราก็ทำตามหน้าที่ให้ดีที่สุดแล้วกัน ขึ้นไปยุ่งมากอาจช่วยเหมือนเมื่อคืนก็ได้” วายุตอบรับและวิ่งไปประจำที่ด้านหน้าเหมือนเดิมพร้อมกับผู้ชายคนอื่นๆ เมื่อวันเห็นพวกผู้ชายรีบวิ่งนำออกไปก็พูดกับอริสว่า

“สงสัยพวกเขาจะรีบไปทำภารกิจ เมื่อครู่ผมทำให้พวกเขาต้องเสียเวลา คงไม่ดีสินะครับ” วันก่อนข้างกังวลจนแสดงออกมาทางสีหน้า ถ้าเขาคำนวณให้ดีก็คงไม่เป็นแบบนี้

“แต่ครั้งหน้ามาสเตอร์จะสามารถคำนวณได้อย่างดี และคงเสริมเวทที่จำเป็นเพิ่มเข้าไปด้วยนี่คะ แบบนั้นคงช่วยให้ทำภารกิจได้เร็วกว่าเดิม” อริสตอบอย่างรู้ว่าเจ้านายของเธอเป็นคนที่ยอมรับความผิดพลาดและหาทางแก้ไขให้ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา

“นั่นสิครับ ผมก็จะร้ายพวกเสริมพลัง ฟีนฟูพลังชีวิต รักษาอาการบาดเจ็บเข้าไปด้วย” วันยิ้ม พร้อมกับเริ่มคำนวณเวทกับปริมาณพลังธาตุที่ต้องจ่ายให้สมดุลก่อนจะถึงขั้นต่อไป

ทั้งหมดเดินขึ้นมาถึงห้องโถงในชั้นสามที่มีกลุ่มคนเก็บเลเวลเหมือนในชั้นสอง พวกผู้ชายจึงเดินไปอีกมุมหนึ่งที่ไม่มีคน ระหว่างนั้นซอมบี้ตัวหนึ่งก็ก้าวถอยหลังไปเหมือนกระแทกถูกอะไรบางอย่างจึงหันกลับไปดู

“ตอนนั้นผมสร้างเวทเขตแดนแบบเคลื่อนย้ายได้ โดยที่มีผมเป็นจุดศูนย์กลางเอาไว้วันนะครับ ผมว่าพวกเราไปอยู่ที่มุนั้นแล้วกันครับ” วันอธิบายทันทีเมื่อเห็นพวกผู้ชายหันไปมาด้วยสีหน้าแปลกใจ โดยไม่ได้รู้ตัวเลยว่าปกติแล้วเวทเขตแดนมันเคลื่อนที่ได้ที่ไหนกัน

เมื่อทั้งกลุ่มเดินเข้าไปจนถึงมุมด้านหนึ่งก็หยุด วันเดินไปที่ผนัง ก้มลงเขียนวงเวทบนพื้นแล้วพูดขึ้นว่า

“เวทเขตแดนบนพื้นจะมีรัศมีรอบจุดนี้ห้าเมตรนะครับ เมื่อเข้ามาอยู่ภายในพื้นที่นี้พลังชีวิตจะได้รับกาฟื้นฟู และรักษาอาการบาดเจ็บครับ นอกจากนี้จะยังเพิ่มพลังโจมตีกับพลังป้องกันอีกสิบนาทีก่อนนี้พวกคุณก็ทำภารกิจกันได้ตามสบายเลยนะครับ” วันตอบพลาจควบคุมพรมให้พับครึ่งและหักเป็นรูปเหมือนบันไดที่มีขั้นยาวไม่เท่ากัน แต่เมื่อดูให้ดี ก็พบว่ามันน่าจะเป็นเก้าอี้พับมากกว่า วันขยับตัวไปนั่งบนพรมเก้าอี้และปรับให้เป็นลักษณะกึ่งนั่งกึ่งนอน จากนั้นก็หยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน ข้างตัวมีน้ำดื่มลอยคู่กับถาดขนม ส่วนคนที่เหลือได้แต่อิงกับภาพตรงหน้า

“เอาละ งั้นพวกเรามาทำภารกิจให้เสร็จกันดีกว่า” วายุกะตุ้นเพื่อนๆ ที่แต่ละคนดูเหมือนจะหมดไฟกันไปแล้วที่เห็นผู้เล่นคนหนึ่งมานั่งอ่านหนังสือเล่นในต้นเจ็ยนสุดอันตรายแบบนี้

“อืม พวกนี้เข้าหากันดีนะ” วันพูดกับอริสหลังจากอ่านหนังสือไปพลาจสังเกตเห็นกลุ่มของอาลิเซ่ไปพลาจ ในอนาคตตนพวกนี้ต้องอยู่กับอาลิเซ่ เขาจึงอยากรู้ว่าพวกเขามีความสามารถอะไรแค่ไหน ตอนที่แยกจากกันจะได้ไม่ต้องคอยเป็นห่วงทีหลัง เพราะแผนการแยกทางกันที่วางไว้กับโลกก็น่าจะใกล้เคียงสัมฤทธิ์ผลเต็มที่ เรียกว่าขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

“คะ วายุกับแกมมา่มีความคล่องตัวสูง ทำให้สู้กับซอมบี้ที่เคลื่อนไหวช้าได้อย่างไม่ยากเย็น ทั้งยังมีวินาสคอยเพิ่มพลังชีวิตให้อยู่ตลอดเวลา ส่วนแอลฟาก็คอยดูแลวินาส ถ้ามีซอมบี้ตัวไหนเข้าใกล้ก็จะโดนโล่กระแทกใส่จนกระเด็นออกไป เบต้าที่ควบคุมให้ซอมบี้สู้กันเองได้ก็น่าสนใจมากที่สุดทีเดียวคะ สมกับที่มีอาชีพนักเชิดหุ่นจริงๆ” อริสอธิบายการต่อสู้ของพวกผู้ชาย

“นั่นสิ พวกเขาช่วยเหลือกันได้อย่างลงตัวทีเดียว แต่ผมว่าพวก

ผู้หญิงน่าสนใจกว่านะ” วันสนับสนุนการวิเคราะห์ของอริสพลางมองไป
ยังพวกผู้หญิงที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย

“ใช่ค่ะ เริ่มจากคืนที่ใช้ไฟโจมตีจากระยะไกล ก่อนจะโดนแล้
เพลิงของเมร่าพาดซ้ำเมื่อซอมบี้เข้ามาใกล้ อีกทั้งอาลิเซ่ยังคงใช้สกีล
สนับสนุนทั้งสองคนตลอดเวลา และยังร้ายเวทพื้นพลังที่เป็นธาตุตรงข้าม
ของอันเดอโจมตีใส่ซอมบี้ที่เข้ามาใกล้อีกทางหนึ่งด้วย” อริสวิเคราะห์กลุ่ม
พวกผู้หญิงต่อ

“ถ้าอาลิเซ่อยู่กับคนกลุ่มนี้คงจะวางใจได้สินะ” วันพูดด้วยน้ำเสียง
เหงาเล็กน้อย เพราะอาลิเซ่ไม่ใช่คนที่จะหาผลประโยชน์จากเขาแน่ๆ
ดังนั้นเวลาอยู่ด้วยกันเขาจึงไม่จำเป็นต้องกังวลหรือคิดมากอะไร

“อริสก็บอกมาสเตอร์แล้วว่าจีบเธอซะก็หมดเรื่อง” อริสปั่น
เจ้าหน้าที่เอาแต่พยายามทำตัวออกห่างอยู่ตลอด

“เอาเป็นว่าผมรู้สึกดีๆ กับเธอ แต่ไม่อยากจะให้อยู่ใกล้เกินไปแล้ว
กันครับ” วันตอบพลางหยิบหนังสือมาอ่านและไม่สนใจที่อริสพยายาม
จะยุต่อ

ตกเย็น

“วันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน” เมร่าสั่งพักเพราะเห็นว่าใกล้ค่ำและ
เหนื่อยกันมามากแล้ว

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อดี ปกติเราจะไปขอเช่าพื้นที่ในเขตแดนเพื่อกาง
เต็นท์นอน เพราะที่บันไดมันกางเต็นท์นอนไม่ได้ ถึงตอนนี้พวกเราก็มี
เขตแดนของตัวเองแล้ว แต่ถ้าจะนอนกันจริงๆ The One ก็ไม่ได้นอนนะสิ”
ควินเริ่มพูดอย่างกังวลเพราะถ้าผู้ใช้เขตแดนหลับ เขตแดนก็จะหายไป
โดยทั่วไปจึงใช้วิธีร้ายเวทด้วยกันแล้วผลัดกันนอน

“งั้นฉันผลัดกันร้ายเขตแดนกับเขาคนละครึ่งคืนก็ได้” อาลิเซ่เสนอ

“ฉันว่าไปถามเขาน่าจะดีที่สุดนะ” เมร่าสรุปพลางเดินไปหา The One ที่ยังคงนั่งอ่านหนังสืออย่างสบายใจ

“นี่ The One วันนี้พวกเราว่าจะพักแล้ว แต่ติดที่เวทเขตแดนที่นาย ร่ายมันจะหายไปเมื่อนายหลับ ฉันเลยคิดว่าจะไปขอเช่าเขตแดนจาก คนอื่นทางเดินที่นอนกันแทนนะ” เมร่าเข้าปัญหาทันที

“อ้อ เวทเขตแดนนี้มันไม่หายไปไหนหรอกครับ ต่อให้ผมเดินไปที่อื่นมันก็ยังอยู่เหมือนเดิม เอาเป็นว่าเวทนี้จะอยู่ได้ประมาณสามวันก็แล้วกันครับ” เขาจ่ายพลังธาตุเอาไว้สำหรับสามวัน หลังจากเห็นอัตราการครอบงำของแล้วคิดว่าน่าจะใช้เวลาไม่ต่ำกว่าสองวันเป็นแน่

“นายนี่มีแต่เรื่องให้ประหลาดใจนะ งั้นพวกเราที่พักกันที่นี่แล้วกัน” เมร่าชมพลางหยิบเตียงที่ออกมาจากช่องเก็บของมาวางพร้อมกับคนอื่นๆ โดยจัดล้อมเป็นวงกลม

“อ้าว นายไม่กางเตียงหรือ เดี่ยวพวกเราจะได้กินข้าวกันต่อ” วายูถามเมื่อเห็น The One ยืนมองพวกเขาทางเตียงหนึ่งๆ

“คือ ผมไม่มีเตียงนะคะครับ”

วันต่อหลังจากตรวจสอบกับริสแล้วพบว่าไม่มีเตียงอยู่ในคลังสมบัติ เพราะเตียงนั้นไม่รีจอยจากมอนสเตอร์ แต่จะหาซื้อได้จากร้านขายไอเทมเท่านั้น และในคลังสมบัติของกิลด์เทพสยบมารก็ไม่มีเตียงเก็บไว้เช่นกัน ส่วนระบบการซื้อของของบ้านระดับ 5 นั้นสามารถซื้อได้เฉพาะน้ำยากับของกินเท่านั้น

“เหอะๆ นายนี่มีแต่เรื่องน่าประหลาดใจจริงๆ ไม่มีเตียงทั้งนั้นหรือนะ” เมร่าพูดพลางกลั้มยิ้ม ทั้งที่ดูรวยสุดๆ แต่กลับไม่มีของพื้นฐานอย่างเตียง

“พวกเราซื้อกันมาแบบพอดีด้วยสิ เมร่านอนกับควีน วินาสนอนกับแอลฟา ผมนอนกับวายู ส่วนเบต้ามันนอนคนเดียวเพราะตัวใหญ่แถมยัง

กรนเสียงดัง” เกมมาพูดต่อ

“อาลิเซ่นอนกับ The One ไปก็จบแล้วนี่ ครบพอดี” ครีนเสนอ
พลางมองอาลิเซ่ที่ชะงักไปหลังจากได้ยิน จากนั้นก็มองค้อนกลับมา

“อ้อ ฉันเดี่ยวนอนกับอาลิเซ่ก็ได้ครับ” วันตอบพลางคิดว่าเดี๋ยวก
เข้าไปในเต็นท์แล้วค่อยกลับเข้ามาติดัลระดับพิเศษทั้งหมดเรื่อง ไม่ได้สนใจ
ว่าอาลิเซ่มองมาทางเขาด้วยสีหน้าแบบไหนแล้วก็มุดเข้าเต็นท์ไปทันที

“เดี๋ยวลี” อาลิเซ่เรียกและตามเข้าไป ก่อนจะพบว่าอีกฝ่ายไม่ได้
อยู่ในเต็นท์แล้ว

“กลับบ้านไปแบบนี้มันก็โอเคอยู่หรอก แต่ฉันจะไปบอกพวกนั้น
ยังไงล่ะเนี่ย” อาลิเซ่บ่น จะให้เธอบอกว่าอีกฝ่ายกลับบ้านไปแล้วก็ไม่ได้
เพราะคิดว่าไม่ควรให้คนอื่นรู้เรื่องมิติลึกลับระดับพิเศษมากนัก

“นายคิดหนักที่ทำให้ฉันเสียหายอยู่นะ” อาลิเซ่บ่นกับตัวเองต่อแล้ว
ล้มตัวลงนอนเพราะไม่รู้จะออกไปบอกเพื่อนอย่างไรดี และเธอก็ไม่รู้เลย
ว่าตอนนี้เพื่อน ๆ จินตนาการไปถึงไหนกันแล้ว เธอเป็นว่าค่อยว่ากันพุงนี้
เธอสรุปแล้วหยิบหมอนออกมาหนุนหลับไป

กลางดึกหลังเที่ยงคืน วันปรากฏตัวในเต็นท์อีกครั้ง เมื่อเห็น
อาลิเซ่หลับอยู่ก็ดึงผ้าขึ้นมาห่มให้เรียบร้อย

“อาลิเซ่นอนดีเหมือนกันนะ” วันพูดกับอริสและเดินออกมา
นอกเต็นท์ซึ่งทุกคนหลับกันหมดแล้ว เมื่อมองไปยังกลุ่มผู้เล่นอีกฝั่งก็พบ
ว่ามีคนสองคนกำลังคุยกันอยู่ จึงใช้สติลพรางตัวของเสื้อคลุมและไปร่วม
วงเวทไว้ในทุกชั้นของปราสาทหลังนี้ เขาตั้งใจทำควอสต์ตอนกลางคืนเพื่อ
จะได้ไม่เป็นกรรบกวนคนอื่น

“เอาละ เรียบร้อยแล้ว ฉันเริ่มเก็บกระดุกชอมบี้ 10,000 ขึ้นแล้ว
กัน” วันเริ่มรวมพลังธาตุแสงให้เพียงพอกับเวทมนตร์ที่จะใช้

“ข้าแต่เทพีแห่งแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ ขอจงโปรดมอบพลังคุ้มครองพื้นที่แห่งนี้และพลังที่จะกำจัดเหล่าอันเดคทั้งหมดด้วยเทอญ มหาเวทเขตแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์”

ลึนเสียง แสงสว่างก็ปรากฏขึ้นที่วงเวทชั่วขณะ ก่อนที่กรอบแสงจะขยายขนาดไปทั่วทั้งชั้น กระแทกพวกซอมบี้ไปโดนกำแพงจนตายทั้งหมด

“มาสเตอร์ปฏิบัติครบตามเงื่อนไข บอสอัศวินซอมบี้เลเวล 120 ปรากฏตัว” อริสรายงาน ตามปกติแล้ว เพียงแค่ฆ่าซอมบี้ที่อยู่ในชั้นบนสุดครบหนึ่งพันตัว บอสก็จะโผล่ออกมา แต่ของที่ดรอปจากบอสตัวนี้ไม่ค่อยมีราคา ผู้เล่นจึงพากันไปล่าบอสทั่วไปที่เลเวลต่ำกว่าแต่ให้ออเทมที่ดีกว่าแทน

บอสอัศวินซอมบี้ปรากฏตัวขึ้นมากลางห้อง เมื่อมันเห็นมนุษย์ยืนอยู่คนเดียวและไม่มีลูกน้องของมันอยู่เลยสักตัว จึงอ้าปากขึ้น

“เจ้า... อ้ากกก!”

บอสอัศวินซอมบี้ที่ดันมาปรากฏตัวกลางวงเวทแห่งแสง ย่อมได้รับการฟื้นฟูพลังอย่างต่อเนื่องด้วยความเร็วสูง เพียงแต่เพราะมันเป็นมอนสเตอร์ประเภทอันเดค การฟื้นฟูพลังด้วยธาตุศักดิ์สิทธิ์จึงกลายเป็นการโจมตีอย่างต่อเนื่องแทน บอสอัศวินซอมบี้ลงไปดันบนพื้นอย่างทรมาณ ก่อนจะกลายเป็นแสงหายไป

“อ้าว พุดยังไม่ทันจบเลย ตายเสียแล้ว” วันบ่น คนเขาอุตส่าห์ตั้งใจฟังแต่มาซึ่งตายไปก่อนแบบนี้มันทำให้คาใจ แต่จะรอให้เกิดอีกรอบก็เสียเวลา

“มาสเตอร์ปฏิบัติครบตามเงื่อนไข ภารกิจได้รับสร้อยแสงจันทร์ระดับ S มาสเตอร์ปฏิบัติครบตามเงื่อนไข ประตุสุ่ใจกลางปราสาทเปิดออกแล้วค่ะ” อริสรายงาน

แล้วกำแพงทางซ้ายมือของวันก็หายไป กลายเป็นช่องให้เดินเข้าไป พบว่าเป็นห้องขนาด 20x20 เมตร กลางห้องนั้นมีชายวัยกลางคนนั่งอยู่ และอริสก็รายงานขึ้นมามีว่า

“มาสเตอร์พบ บอสเจ้าบ้านแห่งปราสาทซอนพา ซาบีโน่ ระดับราชา เลเวล 300 ค่ะ”

ซาบีโน่มองมนุษย์ตรงหน้าที่เข้ามาถึงห้องด้านใน และเมื่อตรวจสอบลูกน้องในปราสาทก็พบว่าถูกฆ่าตายจนหมดจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงเหยียดหยามว่า

“เจ้ามนุษย์! เจ้าบังอาจมากที่ฆ่าลูกน้องข้าจนหมด เจ้าทำแบบนี้รู้ไหมว่าต้องเจอกับอะไร”

“คือ ขอโทษแล้วกันครับที่ผมฆ่าลูกน้องของคุณจนหมดแบบนี้ แต่ไม่ต้องกลัวนะครับเพราะเดี๋ยวพวกรุ่นนี้ลูกน้องของคุณก็กลับมาเหมือนเดิมแล้วครับ สบายใจได้” วันตอบไปตามที่คิด

“เจ้า...มันจะมากไปแล้ว จู่ๆ ก็มาฆ่าลูกน้องของข้าแล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแบบนี้ เจ้าต้องการอะไรกันแน่” ซาบีโน่ตวาดเสียงดังด้วยความโมโห พร้อมที่จะฆ่าผู้เล่นตรงหน้า

“คือผมมาทำภารกิจเพื่อเอาสร้อยคอแสงจันทร์ครับ และตอนนี้ก็ได้มาครบแล้ว แต่ถ้าถามว่าอยากได้อะไรอีกเขาเป็นว่า...” วันหยุดคิดเล็กน้อยก่อนจะถามออกมา

“ในปราสาทนี้มีห้องสมุดไหมครับ”

ปราสาทขนาดใหญ่มันน่าจะมีห้องสมุดบ้างละ

108

แป๊

“ห้องสมุดหรือ ที่นี้ไม่มีของไร้สาระแบบนั้นหรอก ไม่เห็นจะน่าสนใจสักนิด” ซาบีโน่ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางเหมือนพูดถึงของแสดง

“งั้นหรือครับ แต่หนังสือไม่ใช่ของไร้สาระนะครับ มันเป็นสิ่งที่ทำให้เรารู้จักโลกมากขึ้น ถ้าคุณเอาแต่อยู่ในห้องนี้แถมยังไม่อ่านหนังสือ มันก็เหมือนกบที่อยู่ใต้น้ำตลอดชีวิต ผมคงไม่มีธุระอะไรกับที่นี่แล้ว ยังไงก็ขอลาเลยแล้วกันครับ” วันพูดด้วยสีหน้าผิดหวังที่ปราสาทใหญ่แบบนี้แต่กลับไม่มีหนังสือสักเล่ม

ปัง!

“บังอาจ! เจ้ากล้าว่าข้าเป็นกบหรือ มันจะมากเกินไปแล้ว คิดว่าที่นี่เป็นอะไร สัมผัสสาธารณะหรือไง!” ซาบีโน่ตบที่วางแขนด้วยความโมโห

ที่โดนหยามกันขนาดนี้

“ผมว่าพวกเราอย่ามาสู้กันให้เสียเวลาเลยครับ มันไม่ได้ประโยชน์อะไรกันทั้งสองฝ่าย ผมอุตสาห์ถอนตัวออกมาแล้ว ที่สำคัญผมอยากกลับไปนอนต่อมากกว่าครับ” วันพยายามเจรจาต่อรองด้วยน้ำเสียงที่นุ่มที่สุดวันนี้เขาฆ่าลูกน้องของซาบีโน้ไปเยอะแล้ว จึงไม่อยากฆ่าซาบีโน้โดยไม่จำเป็นอีก

เบรีย้ง!!

“ถ้าข้าปล่อยให้เจ้าไป แล้วข้าจะมองเห็นหน้าลูกน้องยังงัยกันหา!” ซาบีโน้ทุบที่วางแขนจนแตกเป็นชิ้นๆ เจ้ามนุษย์ผู้นี้มันจะหยามกันเกินไปแล้ว

“ตอนนี้คุณซาบีโน้ก็ไม่มีลูกน้องให้มองนี่ครับ เขาเป็นว่าพຽงนี้ตอนลูกน้องคุณพึ้นมา คุณก็บอกไปว่าจัดการผมแก้แค้นให้พวกเขาได้แล้วเท่านี้ก็วิน-วินกันทั้งสองฝ่าย รับรองว่าผมจะไม่กลับมาที่นี่อีกเลยครับ ถึงผมจะคาใจกับคำพูดค่างคาของบอสอัศวินซอมบี้ยูก็เถอะ” วันพยายามเสนอทางออกที่ดีที่สุด

“บัดซบ! เจ้าคิดว่าข้าเป็นเพื่อนเล่นของเจ้าจ้ันหรือ เขาเป็นว่าวิธีที่ดีที่สุดคือเจ้าต้องตายยังงัยล่ะ!” ซาบีโน้ลุกขึ้นยืน

“หลบเร็ว” โลกิรีบเตือน

พืบ!

ตูม!!

เสียงบางอย่างกระทบกำแพงเต็มแรง

“ฮะ ฮะ ฮ่า ดาบตัดฟ้าของข้าพึ้นครั้งเดียวแต่แฝงการโจมตีไว้ถึงสิบสองครั้ง รวดเร็วจนมองไม่เห็นจิงหวะการชักดาบ” ซาบีโน้หัวเราะชอบใจพลาถมองกำแพงที่กลายเป็นเศษซาก ในมือขวานั้นคือดาบยาวขนาดหนึ่งเมตร

“คงตายจนเป็นแสงหายไปแล้วละสิ ยังไงเสียการโจมตีระดับนี้ มนุษย์อย่างเจ้าไม่มีทางทนไหวแน่ ฮ่าๆๆ” ซาบีโนหัวเราะสะใจ เตรียมเก็บดาบเข้าฝักเหมือนเดิม แต่กลับได้ยินเสียงมาจากทางด้านข้างเสียก่อน

“สุดยอดมากเลยครับ ผมมองไม่เห็นการโจมตีเมื่อครู่เลย ถ้าหลบเข้าไปอีกนิดคงจะเจ็บหนักแน่ๆ” วันกล่าวชมเชย ถ้าเมื่อครู่โลกิไม่บอกให้หลบละก็ เขาคงจะโดนการโจมตีนี้เข้าไปเต็มๆ แล้ว

“เจ้าหลบการโจมตีของข้าได้ยังไง ไม่เป็นไร ข้ายังมีอีกหลายท่าที่จะใช้จัดการกับเจ้า!” ซาบีโนรู้สึกประหลาดใจกลางรวบรวมพลังไปที่ดาบจนมันเริ่มเปล่งแสงเจิดจ้าออกมา

“นี่คือดาบที่มีพลังครึ่งหนึ่งของข้า ต่อให้เป็นระดับเทพเจ้าแต่ถ้าโดนเข้าไปเพียงดาบเดียวก็ต้องบาดเจ็บ จงภูมิใจเถอะว่าเจ้าเป็นมนุษย์คนแรกที่ได้ลิ้มลองมัน” ซาบีโนดึงมือซ้ายลงข้างลำตัว มือขวาตั้งดาบขึ้นขนานกับพื้นแนบใบหู ซึ่งเป็นท่าเตรียมพร้อมสำหรับการพุ่งเข้าฟันเป้าหมายด้วยความเร็วสูง

“ก็ดีครับ แบบนี้จะได้จบเร็วๆ ผมจะได้ไปนอนเสียที” วันตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อนายที่อีกฝ่ายพูดไม่รู้เรื่อง เอะอะก็จะใช้แต่กำลัง

“ใช่ เจ้าจะได้ไปนอนในนรกแบบสบายๆ แน่นนอน” ซาบีโนพุ่งตัวมาทางวันเตรียมไม้เท้าไม้ตาย แต่ดาบในมือกลับหมุน 360 องศา พันคอของซาบีโนขาดกระเด็นโดยที่ตัวยังคงพุ่งมาข้างหน้าเช่นเดิม วันหลบไปข้างๆ ปล่อยให้ร่างไร้หัวของซาบีโนชนกำแพงและล้มลงไป

“เฮ้อ เตือนแล้วว่าไม่อย่าสู้กันก็ไม่เชื่อ ยังดีที่ไม่ต้องออกแรงมาก คนยิ่งง่วงๆ อยู่ด้วย” วันหัวออกมา เพราะตอนที่กลับไปมิติลับเขาไม่ได้นอนสักงีบมัวแต่นั่งคุยกับโลกิเล่นรเวลา

“มาสเตอร์ปฏิบัติครบตามเงื่อนไข ได้รับปฐาสาทซอนพาเป็น

ของรางวัลค่ะ” อริสรายงานและในมือของวันก็ปรากฏโฉมที่ดินปราสาท
ชอนพาขึ้น

โฉมที่ดินพร้อมกรรมสิทธิ์ปราสาทชอนพา

เป็นเจ้าของปราสาทและที่ดินรอบปราสาท 1 กิโลเมตร

เงื่อนไขการใช้งาน

1. สามารถเก็บเงินค่าเช่าพื้นที่จากผู้เช่าค้ำของปราสาทโดยอัตโนมัติ
2. ตัวปราสาทจะแยกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือพื้นที่เก็บเลเวลปกติ ส่วนที่สองเป็นโรงแรม ซึ่งเจ้าของกรรมสิทธิ์จะต้องบริหารและดูแลโรงแรมเอง
3. เจ้าของกรรมสิทธิ์สามารถไล่บุคคลอื่นออกจากที่ดินของปราสาทได้
4. เจ้าของกรรมสิทธิ์สามารถแต่งตั้งผู้ดูแลแทนตนเองได้
5. กรรมสิทธิ์นี้สามารถเปลี่ยนมือได้ ถ้ามีผู้เล่นอื่นสามารถบรรลุเงื่อนไขการครอบครอง และได้รับชัยชนะจากการทำกับเจ้าของคนปัจจุบัน

ขณะนี้ปราสาทชอนพาได้ถูกเปลี่ยนเป็นพื้นที่ส่วนบุคคล

ผู้เล่นจะถูกวาร์ปออกนอกปราสาทโดยอัตโนมัติ

ผู้เล่นจะสามารถเข้ามาในพื้นที่ได้อีกครั้งเมื่อเจ้าของอนุญาต

เสียงของระบบดังขึ้นไปทั่วบริเวณปราสาท แล้วผู้เล่นที่นอนพักผ่อนอยู่ก็ถูกวาร์ปออกไปด้านนอกปราสาททั้งหมด ยกเว้นอาลิเซ่เพียงคนเดียวที่ถูกวาร์ปมายังห้องเจ้าของปราสาท

“ผู้เล่นอาลิเซ่ได้สิทธิการครอบครองปราสาทในฐานะภรรยาค่ะ”
เสียงของ AI ดังขึ้น

“ฮา!”

ณ ห้อง GM

“หัวหน้านี่มันอะไรกัน มันมีการอินสิทธ์ดินเจี้ยนได้ด้วยหรือ”
รองเซนหันไปถามหัวหน้า

“ขอผมอ่านก่อนนะ อิม...เคเวสลับระดับพิเศษปราสาทซอนพา
เงื่อนไขคือสังหารมอนสเตอร์ภายในปราสาทให้มากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์
รวมถึงบอสอัศวินซอมบี้ภายในคืนเดียวเท่านั้น จากนั้นก็ต้องฆ่าบอส
ซาบิโนต่อ ความจริงเคเวสตี้นั้นมันก็ไม่ได้ยากเท่าไรหรอก เพียงแต่ต้องรวมคนมา
ช่วยกันทำเคเวสตี้นั้นจำนวนมาก แต่ก็อย่างที่รู้กันว่าซอมบี้ในปราสาทนี้
ดริบของหน่วยขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่ก็จะมาเก็บเลเวลกันอย่างเดียว เพราะ
ซอมบี้มันฆ่าง่ายแต่ให้ค่าประสบการณ์ค่อนข้างดี” หัวหน้า GM ตอบ

“เหอๆ รอบนี้มันไม่ฟังแต่เล่นยึดไปทั้งปราสาท สรุบบแบบไหนมัน
ดีกว่ากันเนี่ย” รองอเร็กซ์พูดติดตลก เพราะถึงไม่ต้องนั่งซ่อมปราสาท
แต่คงต้องนั่งรับเรื่องร้องเรียนและคำถามอีกบานแน่ จากนั้นก็หันไปมอง
โซเดียที่ทำหน้าแข็งเพราะเป็นคนจัดการคนสุดท้าย

“นายไม่ต้องพูดเลยอเร็กซ์ ไปซ่อมเมืองมายานิก้าของนายต่อซะ
ส่วนเรื่องร้องเรียน แคบอกไปว่าเป็นเคเวสตี้นของระบบและผู้เล่นเคลียร์ได้
ก็หมดเรื่องแล้ว” รองโซเดียกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เพราะถ้าตอบ
ไปแบบนี้ ผู้เล่นก็ไม่มีสิทธ์วิวยาวอะไรอีก

ภายในห้องชั้นบนสุดของปราสาทซอนพา

“นี่นายตื่นขึ้นมาทำอะไรกันเนี่ย จู่ๆ ระบบก็บอกว่าคุณอัปเป็น

เลเวล 98 แล้วบอกว่าได้สิทธิ์ในปราสาทนี้พร้อมกับนาย” อาลิเซ่ถาม เพราะคิดว่าเธอน่าจะเพิ่งกลับไปไม่นานเท่านั้น แล้วอีกฝ่ายก็ได้สิทธิ์ครอบครองปราสาทมาได้ยังไง

“ผมแค่ทำภารกิจที่รับมาตามปกติ แล้วจู่ๆ ก็เจอบอสของที่นี่เข้า พอฆ่าบอสเสร็จก็เลยได้ปราสาทนี้มาครับ” วันตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เหมือนมันเป็นเรื่องปกติที่จู่ๆ ก็ได้ของอะไรพิเศษแบบนี้

“ผู้เล่นเมร่าติดต่อมากะ” AI ของอาลิเซ่รายงาน

“นี่ เธออยู่ไหนกัน จู่ๆ พวกเราก็ถูกวาร์ปออกมานอกปราสาท จะเดินกลับเข้าไปก็เหมือนมีกำแพงที่มองไม่เห็นขวางไว้ เห็นเขาบอกว่าปราสาทถูกผู้เล่นครอบครอง ไม่ใช่ก็คือ The One หรอกนะ” เมร่าถาม เพราะถ้าจะมีคนได้ปราสาทไปง่ายๆ แบบนี้สักคน ก็คงไม่พิน The One แน่ๆ ซ้ำยังเป็นคนทำอะไรที่คาดไม่ถึงได้ถึงตลอดเวลาจริงๆ

“อ้อ ใช่ เขานั้นแหละ และตอนนี้ฉันอยู่ในปราสาท เขาเป็นว่าเดียวจะบอกให้เขาอนุญาตให้พวกเธอเดินเข้ามาก็แล้วกันนะ” อาลิเซ่ตอบพลางหันไปทางวัน

“ตอนนี้ผมอนุญาตให้พวกคุณเข้าปราสาทในส่วนของโรงแรมได้ เดินเข้ามาแล้วเข้าประตูทางด้านซ้ายนะครับ มันจะมีประตูที่แยกออกมาจากทางเข้าปราสาทปกติ จากนั้นก็เดินขึ้นมา ผมอยู่ชั้นบนสุดครับ” วันกดคำสั่งอนุญาตชั่วคราวและอธิบายทางเดินที่อ่านจากแผนที่ด้านหลังของจอมาให้ฟัง

“โอเค แล้วเจอกันด้านบนก็แล้วกัน” เมร่าตัดการสนทนาและหันไปบอกกับเพื่อนๆ “ตอนนี้พวกเราเข้าไปด้านในก่อนแล้วกัน เข้าจากทางด้านนั้นที่ไม่มีคนอยู่น่าจะดีกว่า”

เมร่าพลางชี้ไปทางซ้ายมือและเดินอ้อมไปเพื่อไม่ให้เป็นที่จับตามอง โดยมีทุกคนเดินตามไปอย่างเงียบๆ

“ราชินีผมสี่เพลิงเข้าไปด้านในแล้ว” ผู้เล่นที่ชุมนุมอยู่บอกกับหัวหน้าที่อยู่ห่างออกไป

“ชัดเลย คนที่ได้ครอบครองปราสาทต้องเป็นผู้เล่นของกิลด์ราชินีแน่ มิना พวกมันถึงได้ฆ่าสายสืบของเราระหว่างทาง เขาเป็นว่าพวกนายจับตาดูเอาไว้ ส่วนผมจะรายงานกับบิดเตอร์” หัวหน้าหน่วยสังหารและรีบรายงานไปยังบิดเตอร์ทันที

ภายในปราสาทซอนพา

แวบ!

แหวนของอาลิเซ่ปรากฏแสงสว่างและพุ่งขึ้นไปด้านบน

“ฮะ ฮ่า ในที่สุดข้าก็ออกมาจากผืนนี้นั่นได้แล้ว เจ้าโลกิ เจ้าออกมาสู้กับข้าเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

หลังจากที่ฟินิกซ์ฟื้นตัวได้ระดับหนึ่งก็พยายามหาวิธีออกจากแหวนมาตลอดแต่ไม่สามารถทำได้ เพิ่งจะมีตอนนี้แหละที่มีพลังมากพอที่จะออกมาเองได้ และมันก็มองหาโลกิทันที

“เอ่อ ฟินิกซ์คิดจะสู้กับโลกิตอนนี้จริงๆ หรือครับ” วันถาม

“ใช่ มันกับข้ามีความแค้นต่อกัน จะอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้ นายท่านเรียกมันออกมาสู้กับข้าดีกว่าค่ะ” ฟินิกซ์ตอบมนุษย์ผู้ที่กำราบมันได้อย่างสุภาพ

“ข้าว่าเจ้ามองตัวเองให้ดีกว่าคนอื่นดีกว่านะ” โลกิพุ่งออกมาจากเกราะพลังหัวเราะสภาพของฟินิกซ์ที่มีขนาดแค่นี้สิบเซนติเมตรเท่านั้น

“เจ้าว่าไงนะ! อ่า ไม่จริง! ทำไมข้าถึงหดลงเหลือตัวแค่นี้กัน เจ้าทำอะไรกับข้ากันแน่โลกิ!” ฟินิกซ์ตกใจเมื่อเห็นสภาพของตัวเอง และไม่วายพาลหาเรื่องว่าโลกิเป็นต้นเหตุ

“ข้าจะไปทำอะไรเจ้า ที่เจ้าเป็นแบบนี้ก็เพราะก่อนหน้าเจ้าสูญเสีย-

เสียธาตุไฟไปทั้งหมด และแหวนที่เจ้าใช้พักฟื้นก็เป็นธาตุแสง เลยฟื้นฟูได้เฉพาะพลังกายเท่านั้น เจ้าจะต้องออกมาซึ่มซึบธาตุไฟภายนอกเอาเอง แต่อย่าคิดไปฟื้นฟูที่ภูเขาไฟละ เกิดตัวเจ้าที่เสียพลังทั้งหมดพุ่งไปรับธาตุไฟมหาศาลขนาดนั้น มีหวังรับไม่ไหวหรอก นี่ข้าเตือนด้วยความหวังดีนะเนี่ย กลัวจะไม่มีใครมาซ้ำซ่า ฮะ ฮ่าๆ”

โลกิตอบพลางหัวเราะไปด้วย ซึ่งความจริงแล้วถ้าฟินิกซ์ไปฟื้นฟูที่ภูเขาไฟก็คงสามารถฟื้นฟูพลังได้เต็มทันทีนั่นแหละ แต่แบบนั้นมันก็ไม่มีใครให้แก่งเลินละสิ

“ได้ ข้าจะปล่อยให้เจ้ารอดไปก่อน ตอนนี้อธิษฐานฟื้นฟูพลังให้ได้ระดับหนึ่งแล้วข้าจะกลับไปภูเขาไฟเพื่อฟื้นฟูพลังให้เต็ม จากนั้นข้าจะกลับมาฆ่าเจ้าให้หายแค้น!”

ฟินิกซ์ไม่เคยอยู่ในสภาพนี้และที่เจ้าโลกิพูดมาก็ดูมีเหตุผล เอาเถอะ ต่อให้ต้องรอนานถึงสิบปีแต่ถ้าได้แก้แค้น จะนานเท่าไรก็รอดได้

“ทั้งสองคนไม่ทะเลาะกันไม่ได้หรือครับ” วันพยายามไกล่เกลี่ย

“เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอก สมัยก่อนพวกเราสู้กันสนุกๆ เป็นประจำ พวกกระต๊อบสูงๆ มักจะสู้แก้แค้นแบบนี่แหละ” โลกิอธิบาย

“เอาเถอะครับ อย่าให้รุนแรงไปก็แล้วกัน” วันกล่าว

“ได้ค่ะ ข้ารับรองว่าจะไม่ให้รุนแรงเกินไปอย่างแน่นอน” ฟินิกซ์รับปากแต่ในใจคิดว่าถ้ามีโอกาส ยังไงก็ต้องฆ่าเจ้าโลกิตัวแสบให้ได้

“เอ่อ ข้าจะบอกให้เจ้ารู้อีกอย่างนะ ถ้าอยากฟื้นฟูพลังมาสู้กับข้าไวๆ จริงๆ เจ้าควรอยู่ในร่างมนุษย์มากกว่านะ เพราะร่างนกไฟนั่นมันทำให้เสียธาตุไฟตลอดเวลา และอีกอย่างถ้าเจ้าฟื้นฟูพลังจนตัวโตขึ้นปราสาทก็จะได้ไม่พังด้วย” โลกิแนะนำเพิ่มพลางกลั่นยืมอยู่ในใจเมื่อนึกถึงสภาพของฟินิกซ์ตอนนี้ในร่างมนุษย์

“อืม ร่างนี้เสียพลังธาตุไฟอย่างต่อเนื่องจริงๆ นั่นแหละ และถ้าข้า

“ได้พลังกลับมาเมื่อไหร่ก็คงเผาปราสาทของนายท่านแน่ๆ” ฟินิกซ์วิเคราะห์สิ่งที่โลกิพิทูดอย่างเห็นด้วย เธอไม่อยากทำให้นายท่านโกรธด้วยการเผาปราสาทของนายท่าน จึงเปลี่ยนเป็นร่างมนุษย์ทันที

แวน!

ทารกหญิงวัยประมาณสามเดือนที่มีผมสีแดงเพลิงปรากฏขึ้นตรงหน้าวัน โดยที่เด็กน้อยสวมเสื้อผ้าเด็กแรกเกิดแบบครบชุดตามระบบป้องกันของเกม

“ฟินิกซ์น่ารักจังเลย!” อาลิเซ่พูดแบบอดไม่ได้

“ข้าเหลือพลังน้อยขนาดนี้เลยหรือนะ” ฟินิกซ์ก็มมองสภาพตัวเองด้วยความเศร้าใจ เธอผู้ยิ่งใหญ่ตอนนี้ทำได้แค่ลานไปมาในร่างมนุษย์เท่านั้น

“ไม่ต้องกังวลหรอกนะ ฉันว่าอีกไม่นานฟินิกซ์ก็คงฟื้นพลังได้เต็มและกลับมาอยู่ในร่างเดิมได้แน่นอน” อาลิเซ่ปลอบพลาจอุ้มฟินิกซ์ขึ้นมา กอด เธอค่อนข้างชอบเด็กอยู่แล้วเพราะเคยเลี้ยงเด็กที่พ่อแม่ของเธอต้องดูแลก่อนที่จะส่งไปยังสถานรับเลี้ยงเด็กอยู่เป็นประจำ

“นายหญิง...ข้ารับรองว่าเมื่อข้าฟื้นพลังขึ้นมาเมื่อไหร่ ข้าจะดูแลนายหญิงเป็นอย่างดี” ฟินิกซ์ประทับใจท่าทีของนางที่ไม่เคยมีแววตาถูกไม่ว่าจะจะเป็นตอนที่เธอยังเป็นลูกนกในกรงหรือตอนนี้ แถมยังคอยช่วยปลอบโยนนางอีกด้วย

ปัง!

เสียงเปิดประตูดังขึ้นพร้อมกับเพื่อนๆ ของอาลิเซ่ที่พากันเดินเข้ามา

“อาลิเซ่ พวกเธอครอบครองปราสาทนี้ได้ยังไง แล้วนั่นลูกใครอยากบอกนะว่าแค่นอนตื่นทีเดียวกันแค่นั้นเดียวก็มีลูกกันแล้ว” วายูถามเป็นชุดทันทีที่เข้ามาในห้อง แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าในเกมนี้สามารถมี

ลูกได้ด้วยหรือ ถึงมันจะเป็นเกมที่ชอบทำอะไรแปลกๆ หลายอย่างเป็น
ประจำก็เถอะ

อาลีเซ่มองเพื่อนๆ ที่จ้องมาทางเธอและเบบี้พินิกซ์เป็นตาเดียวกัน
แล้วจึงตอบว่า

“เฮ้อ คือเด็กคนนี้เป็น...”

109

สารภาพ

“เด็กคนนี้เป็นนกที่ The One เอามาให้ฉัน” อาลิเซ่ตอบ
เสียงๆ

“โห ลูกนกกระจอกตัวนั้นมีทักษะเปลี่ยนเป็นคนด้วยหรือเนี่ย ไม่
ธรรมดา หรือจะเป็นพวกเผ่ามนุษย์นุก นายไปหามาได้อย่างไร” วายุรู้สึก
สนใจมาก เพราะเขาไม่เคยเห็นนกที่กลายเป็นคนได้ แถมยังเป็นลูกนก
แบบนี้ด้วย ถ้าได้มาเลี้ยงไว้สักตัวคงจะดี เผื่อว่าโตขึ้นจะกลายเป็นสาว
สวย

“ความจริงหน้าตาก็น่ารักดีหรอกนะ เสียหายที่ตาดูไปหน่อย ดุสิ
จ้องพวกเราอย่างกับจะฆ่ากันเนอะ” แกมมาวิจารณ์เด็กน้อยที่จ้องมองมา
ทางพวกเขา แลมยังพยายามดิ้นอีกต่างหาก ถ้าอาลิเซ่ไม่จับตัว คงร่วง
ลงพื้นไปแล้ว ทำตัวไม่น่ารักจริงๆ

“พวกนายอย่าปากเสียให้มากนัก เขาเป็นว่าไปรออยู่ข้างนอก ตึกว่า เหมือนเด็กคนนี้จะไม่ค่อยชอบหน้าพวกนายเท่าไร” เมร่าปราม เกมสังพวกผู้ชาย เพราะเห็นเป็นเด็กแบบนี้แต่จริงๆ แล้วเป็นถึงนักฟิสิกส์ระดับจักรพรรดิ ขึ้นปล่อยให้พูดต่อไปอาจมีปัญหาก็ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อความปลอดภัยของพวกเขาเอง

“ผู้หญิงที่ชอบเอาใจเด็กจริงๆนะ เขาเถอะ พวกเราก็ไม่ชอบเลี้ยงเด็กเสียเท่าไร” จันขอไปเดินสำรวจปราสาทก่อนแล้วกัน” ปกติเกมมาก็ไม่ค่อยชอบเสียงร้องของเด็กอยู่แล้ว ขึ้นแหย่มากเกินไปจนร้องให้ขึ้นมา มันจะวุ่นวายเอา เพราะฉะนั้นให้ผู้หญิงจัดการเรื่องของเด็กไปก็ดีกว่า

“เด็กคนนี่คือฟิสิกส์สินะ ตอนนี่คงมีพลังน้อยจนต้องอยู่ในร่างนี้ละสิ” เมร่าวิเคราะห์ความเป็นไปได้ หลังจากที่พวกผู้ชายออกไปนอกห้องกันหมดแล้ว

“อ้อ คิดว่าคงต้องฟื้นฟูธาตุไฟจากรอบๆ ตัวอีกสักพักแหละ” อาลิเซตอบ ส่วนฟิสิกส์นั้นก็หยุดเดินทันทีหลังจากที่พวกผู้ชายเดินออกไป ถ้าไม่ติดว่าเป็นเพื่อนนายหญิงและมันเหลือพลังไม่มากละก็ คงจะเผาพวกนั้นไปนานแล้ว

“ถ้าให้ฉันเดา นายคงจัดการมอนสเตอร์ที่เป็นเจ้าของปราสาทเลยได้ปราสาทหลังนี้มาละสิ” เมร่าหันไปถามวัน

“ครับ แต่ตอนนี้ผมมีปัญหาใหญ่อยู่เรื่องหนึ่งคือ พวกคุณจะไม่สามารถทำภารกิจได้จนกว่าผมจะตั้งเงื่อนไขต่างๆ จนครบเสียก่อนนะครับ” วันตอบกลางยื่นโชนดิให้เมร่าดูเพราะชี้แจงอธิบาย

เมร่ารับโชนดมาอ่านรายละเอียดแล้วยื่นคิดสักพักจึงค่อยหันมาเสนอ

“ปราสาทหลังนี้มีระบบของโรงแรมครบครัน ทั้งระบบน้ำไฟ ห้องครัว ห้องอาหาร ห้องพัก แต่การจะบริหารงานทั้งหมดคงต้องใช้คน

ไม่น้อย ในเงื่อนไขระบุไว้ว่านายสามารถจ้างผู้ดูแลได้ เพราะฉะนั้นฉันจะเสนอให้นายโอนสิทธิ์การดูแลมาให้ฉัน เพราะฉันสามารถให้คนในกิลด์มาช่วยจัดการเรื่องนี้ได้ โดยที่ฉันจะขอค่าจัดการที่ 40 : 60 เป็นไง” เมร่าลองเสนอ เพราะดูอีกฝ่ายไม่คิดจะบริหารโรงแรมแนวๆ แบบนั้นปราสาทนี้ก็คงถูกปิดตายไปแทน

“ดีครับ ความจริงผมไม่ได้ลงแรงอะไร เอาเป็น 50 : 50 ก็ได้ครับ” วันยิ้มตอบ เท่ากับว่าตอนนี้ปัญหาที่เขากังวลก็คลี่คลายไป และคนอื่นๆ จะได้เข้ามาทำภารกิจได้ตามปกติเสียที

“งั้นเรามาร่างสัญญากันก่อน ฉันคิดว่าจะให้สมาชิกในกิลด์เข้ามาเตรียมการต่างๆ ในวันพรุ่งนี้และคงเปิดให้บริการได้ในช่วงสายๆ” เมร่าพูดต่อ จากนั้นก็ช่วยกันร่างสัญญาพร้อมกับเงื่อนไขราคาค่าบริการต่างๆ โดยที่เกือบทั้งหมดเป็นคำเสนอของเธอ ส่วนวันได้แต่พยักหน้าเท่านั้น เรียกได้ว่าถ้ายกให้ได้ก็คงทำไปแล้ว

“เอาละ เสรีจเรียบร้อย งั้นพวกเราขอตัวไปนอนพักกันก่อน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่” เมร่ากล่าวหลังจากที่เซ็นสัญญาและแจ้งเรื่องภารกิจปราสาทซอนพาเบื้องต้นไปยังโดโรธี ซึ่งอีกฝ่ายก็เอ่ยถามรายละเอียดบางส่วนเกี่ยวกับตัววัน แต่เธอก็บอกไปเท่าที่จำเป็นก่อนจะปิดไปว่าส่วนที่เหลือจะไปคุยกันเป็นส่วนตัวในภายหลัง ตอนนั้นขอให้ส่งคนที่มึนทึบๆ ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจ การทำอาหาร และทักษะอื่นๆ ที่จำเป็นมาที่ปราสาทซอนพาในเช้าวันพรุ่งนี้ ซึ่งโดโรธีก็รับปากว่าจะส่งพรตาให้จัดการให้

“ก็ดีครับ ผมเองก็ง่วงเหมือนกัน” วันตอบพลางเดินออกจากห้องไปหาห้องนอนสักห้อง เพราะรู้สึกง่วงนอนสุดๆ หลังจากที่ไม่ได้นอนมาทั้งคืน

อาลิสมองวันที่เดินจากไปอย่างครุ่นคิด จนได้ยินเสียงควีนดังขึ้น

“สรุปเธอจะเอาอย่างไรต่อ ดูแล้วเขาคงไม่คิดจะร่วมกลุ่มกับพวกเรา

ตอนนะ ถ้าเธอจะแยกตัวไปก็ไม่มีปัญหาหรอกนะ พวกเราเข้าใจดี”

อาลิเซ่มองหน้าควีนกับเมร่า ก่อนจะตอบ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ฉันไม่สามารถหาเหตุผลที่จะอยู่กับเขาได้ เพราะความสัมพันธ์ของเราไม่มีอะไรชัดเจนเลย แถมเขายังพยายามตีตัวออกห่างตลอดเวลาแบบนี้ก็” สำหรับเธอ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตัดสินใจไม่ได้ ถูกคิดไม่ตกมานานแล้ว

“ให้ฉันแนะนำนะ ถ้าอยากเห็นอะไรให้มากขึ้น อยากเข้าใจอะไรให้มากขึ้น ก็ห้ามเลิกคิดที่จะอยู่กับเขา ทำสิ่งที่ใจเธออยากทำ เมื่อไหร่ที่รู้ว่าไม่ใช่แล้วถอยออกมาก็ไม่สาย พวกเราเป็นเพื่อนกัน ต้องสนับสนุนเต็มที่อยู่แล้ว” เมร่าพยายามแนะนำอาลิเซ่ที่ยังคิดไม่ตก

“พวกเจ้านี่คิดอะไรมากมาย คนเราถ้าอยากได้อะไรก็ต้องลุกขึ้นไขว่คว้าเอาเอง รอไปแบบนี้มันก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก ที่สำคัญ ถ้าเจ้าอยากรู้จักไปถามตรงๆ ลี จะมาอ้าอึ้งทำไมเนี่ย” ฟินิกซ์ที่ฟังมานานรู้สึกรำคาญสุดๆ ที่นายหญิงของเธอมาสงวนท่าทีอะไรแบบนี้ อีกอย่าง ขึ้นให้ทั้งสองคนแยกทางกันแล้วเธอจะหาโอกาสฆ่าเจ้าโลกได้อย่างไร งานนี้ต่อให้ทุ่มสุดตัวก็ต้องทำให้ทั้งสองคนคู่กันให้ได้

“นั่นสินะ...ฉันตัดสินใจแล้ว ฟินิกซ์เข้าไปในแหวนก่อนแล้วกัน ขอบใจพวกเธอมากนะ” อาลิเซ่ตอบพลางเก็บฟินิกซ์เข้าไปในแหวน

“ฉันขอไปจัดการปัญหาของตัวเองก่อนนะ ฟาดินอยู่คู่กัน” อาลิเซ่กล่าวลาและเรียกใช้สปีดของคู่รักทันที แล้วร่างของเธอก็หายไปต่อหน้าเพื่อนๆ ที่มองอย่างให้กำลังใจ

แวบ!

อาลิเซ่ปรากฏตัวในห้องหนึ่งในวันกำลังจะเข้านอน แต่เมื่อเห็นเธอ เขาก็ลุกขึ้นเดินเข้ามาหาโดยเว้นระยะห่างไว้ประมาณหนึ่งเมตร

“อาลิเซ่มีอะไรหรือเปล่าครับ” วันถามเพราะปกติอาลิเซ่ไม่เคยใช้

สกลิมหาหาแบบนี้ แถมยังไม่ได้ติดต่อก่อนด้วย และสีหน้าก็เหมือนคนที่กำลังคิดอะไรสักอย่างอยู่

อาลิเซ่สุดหายใจเข้าเต็มปอดและค่อยๆ หายใจออกมาช้าๆ เพื่อผ่อนคลายแล้วพูดสิ่งที่คิดเอาไว้

“หลังจากออกจากปราสาทแล้ว นายจะทำอะไรต่อ”

“อืม คงไปสำรวจเมืองอื่นๆ อีกสักสองสามเมือง จากนั้นคงเข้าเมืองชั้นที่สามครับ” วันตอบพลางแปลกใจที่วันนี้ดูอาลิเซ่มีความมุ่งมั่นผิดปกติ

อาลิเซ่สุดหายใจอีกครั้ง แกวตาดำแน่วแน่แล้วพูดต่อ

“ฉันขอไปด้วยได้ไหม”

สำหรับเธอคงมีแค่วิธีนี้เท่านั้นที่จะรู้จักและเข้าใจตัวเขาได้

“แต่ฉันอันตรายนะครับ ผมไม่มั่นใจว่าจะคุ้มครองอาลิเซ่ได้ตลอดเวลา” วันพยายามปฏิเสธ นึกสงสัยว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมแผนของโลกิที่ตอนแรกก็ดูจะได้ผลดี แล้วทำไมจู่ๆ อาลิเซ่ถึงอยากจะไปกับเขาอีก

“ฉันดูแลตัวเองได้ แค่อยากถามว่านายจะให้ฉันไปด้วยได้ไหม”

อาลิเซ่ตอบโดยไม่หลบสายตา เพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอพูดจริงๆ

“แต่ผมว่าผมไปคน...อู๊ป!”

วันทรุดลงไปนั่งกุมท้องกับพื้น

“ทำอะไรระครับ ถึงเลือดจะไม่ลดแต่มันเจ็บมากนะครับ” วันรู้สึกจุกสุดๆ หลังจากที่ได้โดนอาลิเซ่ชกเต็มแรงแบบไม่มีเหตุผล

“นายจะบอกว่าไปคนเดียวปลอดภัยกว่าใช่ไหม แต่โดนแค่นี้นายก็ทรุดแล้ว ถึงนายจะมีพลังโจมตีสูงแค่ไหน แต่ร่างกายนายก็ยังไม่อ่อนแอ ไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ดี ถ้าเมื่อกี้ฉันเปลี่ยนไปใช้ดาบแทงเข้าที่หัวใจ นายก็คงตายไปแล้ว แล้วไม่ต้องมาบอกนะว่าถ้าไม่เล่นที่เผลอก็ทำอะไรนายไม่ได้นะ”

เรื่องค่าพลังกายกับพลังป้องกันต่ำเตี้ยของวันนี้มันเธอรู้มาจากพิธีรีตองที่อยากให้อเธออยู่ข้างๆ เจ้านาย เพราะบางครั้งวันนี้ไม่ค่อยระวังตัวเท่าไร ที่สำคัญที่สุด เวลาอีกฝ่ายใช้สกิลพิเศษ ร่างกายจะตกอยู่ในสภาวะที่อันตรายที่สุด

“ไม่หอรอกครับ แพ้ก็คือแพ้ ไม่เกี่ยวว่าจะแพ้ด้วยวิธีไหน เพราะพวกศัตรูคงไม่ปล่อยให้โอกาสทองไปง่ายๆ แต่ผมก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมต้องชกกันด้วย มันเจ็บนะครับ” วันยอมรับว่าตัวเองประมาทเกินไปจริงๆ โดยที่มีมือยังคงกุมท้องเอาไว้ เพราะไม่คิดและไม่เข้าใจด้วยว่าทำไมอยู่ดีๆ อาลิเซ่ต้องชกเขาแบบนี้

“ขอโทษก็แล้วกัน คือฉันไม่รู้จะอธิบายให้นายฟังยังไงถึงจะเข้าใจได้ง่ายที่สุด เพราะฉันมันพวกนักสู้ไม่ใช่พวกนักเจรจาอะ เขาเป็นว่าฉันจะช่วยดูแลนายและนายก็ดูแลฉัน อีกอย่าง เรื่องที่นายนอนตื่นทีเดียวกับฉัน มันทำให้ฉันเสียหายด้วยนะ เพราะฉะนั้นนายต้องรับผิดชอบ” อาลิเซ่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นพวกหัวรั้นสุดๆ และอย่างเธอคงพูดให้เขาเข้าใจง่ายๆ ไม่ได้แน่ จากนั้นก็ยึดยึดข้อผูกมัดเพิ่มเข้าไป

“แต่ผมกลับมิติลับระดับพิเศษไปต่างหากนี่ครับ ไม่ได้นอนด้วยกันสักหน่อย” วันพยายามอธิบาย

“นี่นาย ฉันจะบอกให้นะว่าคนอื่นเขาไม่สนหรอกว่าความจริงมันเป็นยังไง แค่เห็นว่าเข้าไปนอนตื่นทีเดียวก็นั่งจินตนาการเอาเองและไม่ฟังคำอธิบายอะไรด้วย” อาลิเซ่พยายามอธิบายให้เขามองโลกแห่งความจริงที่ผู้คนพร้อมจะคิดเอาเอง

“งั้นหรือครับ คนเรานี้ก็แปลกจริงๆ ถ้าเป็นผม ผมจะหาความจริงว่ามันคืออะไร หรือเกิดอะไรขึ้นมากกว่าคิดไปเองแบบนี้ อย่างเรื่องที่ว่าทำไมอาลิเซ่ต้องไปกับผม ทั้งๆ ที่มันไม่มีประโยชน์อะไรกับอาลิเซ่เลย” วันถามเรื่องที่สงสัยออกไป

“เพราะว่าฉันชอบนาย และอยากจะอยู่ด้วยกันกับนายไงล่ะ”
 อาลีเซ่สารภาพความในใจของเธอออกมา เพราะรู้ว่าคนอย่างวัน ถ้า
 ไม่บอกไปให้ชัดๆ ก็คงไม่เข้าใจแน่ๆ

วันยื่นมือไปสั๊กพักหลังได้ยินคำสารภาพจากอาลีเซ่

“อืม ผมก็ชอบอาลีเซ่เหมือนกันครับ อยู่ด้วยกันแล้วสบายใจดี
 อาลีเซ่ถือเป็นเพื่อนที่ผมชอบมากคนหนึ่งเลยครับ” วันยิ้มตอบ

“สรุปว่านายยังไม่เข้าใจสินะ ฉันไม่ได้ชอบนายแบบที่นายชอบฉัน
 แต่ฉันรักนายต่างหาก” อาลีเซ่ก้มลงจูบปากวันเบาๆ ก่อนถอยออกมา
 แล้วก็ต้องแปลกใจที่เธอเผลอทำอะไรแบบนี้ คงเพราะรู้สึกห่มั่นไส้ที่
 อีกฝ่ายเข้าใจอะไรยากเหมือนกับที่พีอริสบอกไว้ตอนที่อยู่ในโรงแรมไม่มี
 ผิด จะให้วันเข้าใจเรื่องความรักต้องบอกไปตรงๆ เท่านั้น เธอมองเขาซึ่ง
 ยืนนิ่งเหมือนคิดอะไรบางอย่างอยู่ รอบนี้เขาคงจะเข้าใจอะไรบ้างแล้ว
 นะ

“อืม ถ้าบาดเจ็บและขาดสมาธิ จะไม่สามารถใช้สกิลเทเลพอร์ต
 ได้สินะ”

เมื่อสักครู่วันพยายามเทเลพอร์ตเพื่อหลบจูบของอาลีเซ่ แต่กลับ
 ไม่สามารถทำได้ ในใจจึงทบทวนสิ่งที่ผิดพลาดไปเพื่อหาทางป้องกันใน
 อนาคต

“ขอบคุณมากจริงๆ ครับ ผมเพิ่งจะรู้จุดอ่อนข้อนี้ของตัวเองก็
 ครั้งนี้แหละครับ ถ้าไม่ได้อาลีเซ่ก็คงไม่มีทางรู้แน่ เขาเป็นว่าผมเข้าใจแล้ว
 ว่าการเดินทางคนเดียวมันไม่ปลอดภัยจริงๆ เพราะในเกมนี้มีอะไรหลาย
 อย่างที่ผมยังไม่เข้าใจอยู่เยอะเหมือนกัน” วันยิ้มให้อาลีเซ่ แม้จะยังไม่
 เข้าใจว่าเขาทำพลาดที่ตรงไหน ทั้งที่เขาก็ทำตามทีโลกิบอกทุกอย่าง
 เพราะฉะนั้นอาลีเซ่จึงไม่น่าจะมารักเขาจริงจังได้ ทำไม่ถึงได้เป็นเรื่อง
 ที่เข้าใจยากแบบนี้ละ มิน่าล่ะ ในหนังสือจิตวิทยาถึงเขียนไว้ว่ามนุษย์ไม่

เหมือนกับสัตว์เพราะเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความซับซ้อนและเข้าใจได้ยากที่สุด ดังนั้นเพื่อพิสูจน์ข้อสงสัยนี้เขาก็คงต้องศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม จบบางนี้คงต้องลองไปปรึกษาโลกิเพิ่มน่าจะดี

“เดี๋ยวนะ จุดอ่อนอะไร ฉันไม่เห็นเข้าใจ สรุปนายเข้าใจที่ฉันพูดไหมเนี่ย” อาลิเซ่ถามต่อเพราะรู้สึกว่าคุณพูดของวันฟังดูแปลกๆ คิดบ้างไหมว่าเมื่อครู่พวกเธอสองคนจูบกันนะ

“คือผมมีทักษะพลังจิตเทเลพอร์ตนะครับ แต่เมื่อครู่ผมไม่สามารถเทเลพอร์ตหลบจูบของอาลิเซ่ได้ ซึ่งน่าจะเป็นเพราะกำลังจุกบวกับไม่มีสมาธิพอ ทักษะเทเลพอร์ตก็เลยไม่ทำงานครับ เป็นความรู้ใหม่เลยนะครับเนี่ย” วันอธิบายสิ่งที่อาลิเซ่ถาม

“ฉันล่ะเพื่อนายเลยจริงๆ” วันฉันขอลองคำถามสุดท้าย ที่ฉันจูบนายเมื่อกี้นายรู้สึกยังไง” อาลิเซ่อิงกับความคิดของอีกฝ่าย ดันสนใจเรื่องพวกนี้มากกว่าจูบเนี่ยนะ

“อืม ครั้งแรกอาลิเซ่ล้มทับเลยค่อนข้างเจ็บ ส่วนครั้งที่สอง ตอนนั้นผมไม่มีสติเลยจำไม่ค่อยได้ และครั้งนี้มันก็แบบเดียวและผมกำลังคิดแต่เรื่องเทเลพอร์ตอยู่ เลยไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่มันน่าจะรู้สึกดีกว่าทุกครั้งละมังครับ” วันนึกภาพพร้อมวิเคราะห์การจูบในแต่ละครั้ง

อาลิเซ่อิงไปพักใหญ่กับคำตอบที่ดูเหมือนการตอบข้อสอบ คนบ้าอะไร คิดทุกอย่างตามหลักวิชาการตลอดเวลาแบบนี้

“งั้นลองดูซิว่าครั้งที่สี่จะรู้สึกยังไง” อาลิเซ่ก้มลงจูบวันอีกครั้ง และครั้งนี้เธอตั้งใจจะจูบเขาให้นานจนจำขึ้นไปเลย

110

ความรู้สึก

อาลิเซ่ล้มตาขึ้นหลังจากจูบกับอากาศ เพราะวันอยู่ห่าง
ออกไปประมาณหนึ่งก้าว

“คือผมก็อยากรู้เหมือนกันนะครับว่าการจูบนี้มันรู้สึกยังไง แต่
ผมเคยอ่านหนังสือสมบัติผู้ดีเล่มหนึ่ง เขาบอกว่าการที่ผู้หญิงรุกเข้าไปจูบ
ผู้ชายมันไม่เป็นกุลสตรีนะครับ” วันเทเลพอร์ตถอยหลังออกมา ความจริง
เขาก็ขำใจเรื่องนี้อยู่พอสมควร เอาเข้าจริงพวกเขายังไม่เคยจูบแบบดี ๆ
สักครั้งนี่นะ

“จ้ะนายก็จูบฉันสิ จะได้อู้” อาลิเซ่ย้อนกลับ คนอะไรอยากรู้แต่
ไม่ยอมกอดจูบ

“อืม ก็ได้ครับ ยังไงพวกเราก็เคยจูบกันแล้ว จ้ะรอบนี้ผมจูบก็ได้”
วันตอบเพราะอยากรู้เหมือนกันว่ามันจะรู้สึกอย่างไร

อาลิเซ่หลับตาลง รอให้วันเข้ามาจูบด้วยใจระทึกที่ยืนนานแต่ก็ยัง
ไม่เกิดอะไรขึ้น

วันถามอาลิเซ่ที่ยืนหลับตาด้วยความสงสัย

“อาลิเซ่หลับตาทำไมหรือครับ”

“นี่นาย ฉันเป็นผู้หญิงนะ จู่ๆ มีคนมาจูบ มันก็ต้องตื่นตื่นกัน
บ้างสิ” อาลิเซ่ลืมตาขึ้นมาโวยวาย คนบ้าอะไรแค่นี้ก็ไม่รู้อีก

“คนเราตื่นตื่น ก็น่าจะทำหน้าตาตื่นไม่ใช่หรือครับ ทำไม่กลายเป็น
หลับตาแทนล่ะ” วันถามกลับ

“สรุปนายจะจูบหรือไม่จูบ ถ้าไม่จูบฉันไปแล้วนะ” อาลิเซ่เริ่มรู้สึก
เซ็ง พลังหันหลังจะเดินออกจากห้อง

“เดี๋ยวลีครับ” วันเรียกอาลิเซ่เอาไว้ เพราะขึ้นป্ল้อยไปเขาก็ไม่รู้สิ
ว่าที่เขาจูบกับเธอนั้นมีความรู้สึกอย่างไร แบบนั้นมึนหวังได้คาใจไปทั้งคืน
แน่

อาลิเซ่ไม่สนใจฟังเสียง แต่จู่ๆ เธอก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่าง
สัมผัสที่ริมฝีปาก เมื่อลืมหันมองก็พบว่าวันกำลังจูบเธอ สักพักเขาก็บิด
ปากเธอไปมาเบาๆ ทั้งที่ใช้เวลาไม่นานแต่ในความรู้สึกกลับเหมือนกับ
นานมาก สมอของเธอลังคิดอะไรไม่ออก พอวันถอนริมฝีปากออกไป
เธอก็รู้สึกวูบ เร็วแรงหุดหอยจนเข้าอ๋อน

“อืม เวลาที่ริมฝีปากสัมผัสกัน รู้สึกนึ่มและยึดหยุ่นดี คงเป็นเพราะ
ริมฝีปากค่อนข้างไวต่อสัมผัส มีความนิ่มในตัว ทำให้รู้สึกดีโดยเฉพาะ
เวลาที่สัมผัสไปมากก็จะยิ่งทำให้รู้สึกดีกว่าเดิม จนรู้สึกอยากทำอีกแบบที่
อธิบายไม่ได้ คงเหมือนกับกินขนมหวานบางอย่างที่ไม่หวานมากนัก และ
สามารถกินได้เรื่อยๆ ตลอดเวลาไม่มีวันอึด สรุปว่าผมคิดว่าผมชอบเวลา
ที่ได้จูบกับอาลิเซ่ครับ มันต่างจากจูบของแม่ที่แถมตอนผมยังเด็กๆ มาก
เลยครับ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะจูบอีกสักที”

วันวิเคราะห์ความรู้สึกตัวเองอย่างละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้อาลิเซ่เข้าใจ ซึ่งเขาเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมมันถึงอยากทำอีกเรื่อยๆ เป็นปรากฏการณ์ที่อธิบายไม่ได้ในหลักการทางแพทย์และแปลกประหลาดจริงๆ

เพียะ!

วันหน้าหันไปเล็กน้อย

“เดี๋ยวสิครับ มันอะไรกัน” วันถามอย่างงงๆ เพราะพออาลิเซ่ค่อยๆ ยืนตรงก็ตบหน้าเขาที่กำลังวิเคราะห์การจูบอยู่เบาๆ

“คนบ้า! อยู่ดีๆ มาจูบแบบนี้ได้ยังไงกัน แถมยังบดปากแบบนี้ไปอีก!”

อาลิเซ่ทำหน้างอนหลังจากที่โดนจูบแบบไม่ทันตั้งตัว ถึงมันจะรู้สึกดีก็เถอะ แต่พอได้ยินการวิเคราะห์การจูบแบบละเอียดอย่างที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อนก็รู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะหันหลังเดินออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว เพราะตอนนี้เธอดังมองหน้าเขาไม่ติดแน่นอน

วันจับหน้าที่ถูกตบเบาๆ พลังมองอาลิเซ่ที่รีบออกจากห้องด้วยความงุนงงอย่างบอกไม่ถูก

“อะไรหว่า ก็บอกให้จูบเองแท้ๆ พอจูบเสร็จก็ตอบอย่างละเอียดเท่าที่จะทำได้ จะได้พอใจ ที่ไหนได้ กลับโมโหเฉยเลย ทำไมถึงได้เข้าใจอะไรยากนักนะ ว่าไหมครับอริส” วันถามอริสที่มีข้อมูลของผู้หญิงด้วยความสงสัย

“ก็ควรโดนตบอยู่หรือหว่าคะ ผู้หญิงเขาไม่ชอบการบังคับ เจ้าหน้าที่ควรจูบไปตรงๆ มากกว่า ถึงเธอจะเป็นคนบอกให้ทำก็เถอะ” อริสพยายามอธิบายให้เจ้าหน้าที่ของเธอเข้าใจ มีอย่างที่ไหน ไปจูบแบบนั้นกับผู้หญิงที่เพิ่งคบกันได้ไม่นาน ที่สำคัญอาลิเซ่เพิ่งจะคบกับผู้ชายคือเจ้าหน้าที่ของเธอเป็นคนแรก ก็ควรจะถนอมให้มากกว่านี้สิ

“บังคับ? ไม่เห็นจะเข้าใจเลยครับ แต่มันก็รู้สึกดีจริงๆ นะ ประหลาดจริงๆ” วันพยายามวิเคราะห์เหตุและผลที่เป็นไปได้แต่ก็ไม่สามารถหาคำตอบเกี่ยวกับความรู้สึกนี้ได้ มันคืออะไรกันแน่ หรือว่ามันเป็นสิ่งที่เหนือจินตนาการที่วิทยาศาสตร์ยังหาคำอธิบายไม่ได้กันนะ

วันนั้นคิดถึงอยู่บนเตียงนอนอยู่นานจนกระทั่งหลับไปด้วยความเพลีย รุ่งเช้า เมื่อวันออกจากห้องก็พบผู้หญิงหลายคนที่คาดว่าน่าจะเป็นสมาชิกของกิลด์ราชีนเดินไปมาภายในปราสาทเต็มไปหมด และเมื่อพวกเขาเห็นเขาก็เริ่มซุบซิบกันเองเบาๆ เมื่อเดินลงมาจนถึงห้องโถงด้านล่างก็พบว่าเมื่อกำลังสั่งงานคนในกิลด์อยู่ แต่พอหันไปมองอาลิเซ่ เธอกลับหลบหน้าเขา วันจึงพยายามขอโทษ

“อาลิเซ่ครับ ผมถามอริสเรื่องจูบเมื่อคืนแล้ว ถึงรู้ว่าทำตัวไม่เหมาะสมลงไป ขอโทษด้วยก็แล้วกันครับ” วันก็มหัวขอโทษอาลิเซ่จากทางด้านหลัง ทำให้คนในห้องโถงหยุดงานในมือและหันมามองเขาเป็นตาเดียว

“คนบ้า! มาพูดเรื่องจูบตรงนี้ได้ยังไง” อาลิเซ่หันกลับมามองตาเขียวแล้วเดินออกจากห้องโถง แต่จู่ๆ เธอกลับมาโผล่ในมิติลึกลับระดับพิเศษแทน ช่างๆ นั่นคือวันที่ยืนอยู่ เธอจึงเดินหนีเข้าบ้านแต่ถูกอีกฝ่ายเทเลพอร์ตมาดักข้างหน้า

“เดี๋ยวสิครับ มาคุยกันก่อน เขาเป็นว่า ผมขอโทษอีกรอบแล้วกันครับ ผมไม่คิดว่าอาลิเซ่จะไม่อยากให้ใครรู้” วันพยายามขอโทษแต่ก็ไม่เข้าใจว่าจะอายุไปทำไมกับเรื่องจูบ ทั้งๆ ที่มันก็รู้สึกดีจะตาย

อาลิเซ่มองหน้าวันที่ดูสำนึกผิดแล้วก็โกรธไม่ลง ถ้าจะผิดก็คงเป็นเธอที่ไปหลงรักคนแบบเขามากกว่า

“เอาเถอะ ฉันก็พอจะเข้าใจนายนะ เขาเป็นว่าต่อไปจะทำอะไรก็คิดถึงความรู้สึกคนอื่นบ้างก็แล้วกัน” อาลิเซ่ตอบอย่างปลงๆ

“ขอบคุณครับ เออ ผมมีของจะให้ในโอกาสสัปดาห์แห่งความรัก ด้วยครับ ผมได้มาจากภารกิจที่ปราสาทซอนพา” วันยิ้มพลางชี้ไปที่คอของอาลิเซ่ที่เขาเทเลพอร์ตสร้อยคอแสงจันทร์ไปใส่ไว้ อาลิเซ่จึงก้มมองสร้อยที่เป็นรูปดวงจันทร์เสี้ยว เมื่อตรวจสอบข้อมูลก็พบว่า

สร้อยคอแสงจันทร์ (S)

ความสามารถ : เพิ่มพลังชีวิตตามลักษณะของพระจันทร์ในวันนั้น โดยจะเพิ่มสูงสุด 15 เปอร์เซ็นต์ในวันที่พระจันทร์เต็มดวง ต่ำที่สุดคือ 0 ในคืนเดือนมืด มีโอกาส 30 เปอร์เซ็นต์ในการป้องกันคำสาป

อาลิเซ่ยิ้มอย่างดีใจที่วันทำภารกิจสูงสุดเพื่อเอาสร้อยเส้นนี้มาให้ เธอในช่วงสัปดาห์แห่งความรักนี้ แสดงว่าอย่างน้อยเขาคงต้องคิดอะไรบ้างแหละ แต่เธอก็ต้องหน้าเสียวลงทันทีเมื่อได้ยินเขาพูดต่อว่า

“เห็นเกมมาบอก ว่า เทศกาลนี้มีธรรมเนียมให้ของกับผู้หญิงนะครับ หวังว่าอาลิเซ่คงถูกใจนะครับ”

“เฮ้อ...” อาลิเซ่ถอนใจออกมาเบาๆ พลังสงสัยว่าเธอคิดถูกหรือคิดผิดกันแน่ที่ชอบคนแบบนี้ แต่เอาเถอะ ก็คนมันชอบไปแล้วคงทำอะไรไม่ได้ นิสัยซื่อๆ ในเรื่องความรักแบบนี้ก็ถือว่าสมกับเป็นวันดี

“จ้ะพวกเราเข้ามาเรื่องสำคัญกันดีกว่าครับ เรื่องที่อาลิเซ่บอกว่า จะเดินทางไปกับผม” วันพูดด้วยสีหน้าจริงจังอีกครั้ง

“ใช่ ออย่าบอกนะว่านายคิดจะปฏิเสธอีก” อาลิเซ่ถาม เรื่องนี้ น่าจะเข้าใจตรงกันแล้วนะ

“เปล่าครับ เพียงแต่ถ้าอาลิเซ่จะเดินทางไปกับผมจริงๆ คงต้องเปลี่ยนวิธีการต่อสู้ใหม่ทั้งหมดจริงๆ เรื่องทักษะการต่อสู้คงไม่มีปัญหาอะไรกับอาลิเซ่อยู่แล้ว แต่ผมจะสอนวิธีการใช้พลังที่เหมาะสมให้ก็แล้ว

กันครับ” วันตอบ เพราะชินให้อาลีเซ่เล่นแบบที่เล่นตามปกติ เขาคงไม่ได้ประโยชน์อะไรเท่าไร และเมื่อถึงเวลาจริงก็คงช่วยเขาไม่ได้เต็มที่ด้วย

“ถ้าพวกทัชชะพลังธาตุฉันว่าฉันใช้ได้คล่องแล้วนะ แต่จะให้ฉันกลับไปเล่นสายปรมาณละก็คงไม่ทันแล้วละ” อาลีเซ่ตักคอเอาไว้ก่อนความจริงแล้วเธอเองก็คิดเหมือนกันว่าเธอน่าจะเหมาะกับสายปรมาณมากกว่าสายเวท

“ไม่จำเป็นครับ อาลีเซ่เล่นสายนี้ต่อไปก็ได้ แต่คงต้องเปลี่ยนเวทและสกิลที่ใช้ใหม่ทั้งหมด” วันตอบเหมือนเป็นเรื่องง่าย และเขาก็คิดถึงเวทมนตร์ที่เหมาะสมรวมถึงวิธีการที่จะฝึกอาลีเซ่ไว้เรียบร้อยแล้ว

“เปลี่ยนเวท? ความจำของฉันไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก กว่าจะจำได้สักบทก็ยากเหมือนกัน” อาลีเซ่ค่อนข้างกังวล ส่วนใหญ่เธอจะใช้สกิลของพริสต์มากกว่าเพราะมันเป็นสกิลอัตโนมัติ

“ไม่มีปัญหาหรอกครับ ผมมั่นใจว่าจะทำให้อาลีเซ่ทำได้ขึ้นใจเลยครับ” วันตอบด้วยสีหน้ายิ้มเหมือนเป็นเรื่องสนุก

อาลีเซ่เห็นสีหน้านั้นก็รู้สึกเสียววาบแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

...

ตู้มม!!

สวบ!

เสียงระเบิดและเสียงอาวุธพุ่งผ่านไปมาดังก้องไปทั่ว ขณะที่อาลีเซ่่นั้นมีหอกขนาดเล็กเสียบเข้าที่เอว ทรวดตัวลงหอบในสภาพเลือดอาบไปทั้งตัว

“แฮกๆ เดียวสิ...ขอพักหน่อย” อาลีเซ่ยกมือขึ้นพลงามองไปรอบตัวที่มีอาวุธหลากหลายชนิดอยู่เต็มไปหมด เมื่อมองไปที่วัน ในมือเขาก็ถือระเบิดขนาดเล็กอยู่ข้างละลูก

ย้อนไปก่อนหน้านี้

“ก่อนอื่น ผมอยากให้อาลีเซ่ดูสถานะของผมนีก่อนว่าผมมีความสามารถอะไรบ้าง จะได้ร่วมมือกันถูก” วันยื่นหน้าต่างค่าสถานะของตนให้อาลีเซ่ดู

อาลีเซ่ได้เห็นค่าสถานะครบถ้วนของเขาก็รู้สึกตะลึง

“เผ่าเทพมารลูซิเฟอร์ อาซีพลับสหศาสตร์แล้วยังค่าสถานะบ้าอะไรกัน ทำไมมันถึงได้เยอะขนาดนี้ แล้วพลังธาตุขั้นสูงสุดทั้งเจ็ดสายพลังปรมาณชั้นกลางเจ็ดสาย พลังจิตเทเลพอร์ตพิเศษระดับ 7 ชั้นถ้ามจริง ๆ เอะว่านายไม่ได้โกงเกมนี้ละ”

นอกจากค่าพลังกาย พลังป้องกันและค่าการหลบหลีกที่จัดว่าน้อยแล้ว ค่าสถานะอย่างอื่นก็สูงจนติดเพดาน แล้วไหนจะพลังธาตุที่เธอไม่เคยเห็นอีกต่างหาก

“มนุษย์คนนี้เป็นทายาทของเทพมารลูซิเฟอร์ด้วยหรือ มิน่าละ ถึงได้กลิ่นของทั้งเทพและมารแบบนี้ แต่ก็ดี คนแบบนี้ถืออยู่ด้วยถึงจะสนุก” โลกิรู้สึกที่หลังรู้ความจริงพร้อมกับอาลีเซ่

“ไม่หรอกครับ ผมก็เล่นเกมไปตามปกติธรรมดาเท่านั้น” วันตอบทำเอาอาลีเซ่ขมวดคิ้ว ถ้าปกติจริงมันจะกลายเป็นแบบนี้ได้อย่างไรกัน

“เอาเถอะ ตอนนี้ฉันเริ่มสับสนว่าสรุปแล้วฉันจะไปช่วยนายหรือไปเป็นตัวถ่วงกันแน่” อาลีเซ่เริ่มท้อ ค่าสถานะขนาดนี้ ต่อให้เจอบอสเลเวลสูงก็คงทำอะไรก็ฝายไม่ได้แน่ๆ

“ไม่หรอกครับ คนเราสามารถพัฒนาได้ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีใครเก่งไปกว่าใครหรอก อยู่ที่ว่าจะใช้สิ่งที่เรามีให้ดีที่สุดได้ยังไง จังก่อนอื่นผมขอดูถุงมือของอาลีเซ่ก่อนครับ” วันตอบ

“ถุงมืออันนี้ ฉันใส่ลูกแก้วธาตุแสงไว้ลูกเดียวจริงๆ ก็ว่าจะไปหา มาใส่เพิ่มแต่ยังเก็บเงินไม่ได้ละ” อาลีเซ่ยื่นมือไปให้เขาดูพร้อมกับบอก

รายละเอียดเบื้องต้น

วันนี้มือไปสัมผัสลูกแก้วแสงและจ่ายพลังธาตุเข้าไปจนลูกแก้วแตก

“นายทำอะไรเนีย! ลูกแก้วนี้มันแพงนะ! แต่เท่าที่เคยอ่านข้อมูลมา เขาว่าถ้าใส่ลูกแก้วเข้าไปแล้วจะเปลี่ยนไม่ได้นี่” อาลีเซตกใจที่จู่ๆ วันก็ทำลายลูกแก้วในถุงมือ

“ผมคิดว่าถ้าใช้พลังอัดเข้าไปให้เกินกว่าที่มันจะรับไหว ลูกแก้วก็น่าจะแตกนะครับ เรียกว่าไม่เปลี่ยนแต่พังไปครับ ส่วนนี้เป็นลูกแก้วไร้ธาตุที่หายากมาก ผมได้มาจากคลังสมบัติในพีระมิด สามารถเก็บพลังธาตุอะไรก็ได้ ที่นี้เราก็ใส่เข้าไปในอาวุธประจำตัว”

วันหยิบลูกแก้วไร้ธาตุขึ้นมาสามลูก จ่ายพลังธาตุและใส่เข้าไปในช่องใส่ลูกแก้วของถุงมือ

อาวุธประจำตัว : ถุงมืออาส

อาวุธประเภทถุงมือ : อาส + ลูกแก้วธาตุสุริยัน 3 ลูก

ความสามารถพื้นฐาน : เพิ่มพลังโจมตีตามพลังพิเศษที่จ่ายเข้าไป
สกิล : หมัดเบิกฟ้า (อัดโนมัต)

เมื่อโจมตีต่อเนื่อง 10 หมัดภายใน 5 วินาทีหมัดที่ 11 จะมีพลังโจมตีเพิ่ม 10 เท่า

“ธาตุสุริยัน? สูดยอดจัง! ฉันรู้สึกได้ว่ามีพลังออกมาจากถุงมือเพิ่มขึ้นเยอะเลย” อาลีเซตกล่าวด้วยความดีใจที่ถุงมือมีพลังเพิ่มมากขึ้นแบบนี้

“ในนี้มีพลังธาตุอยู่น้อยมาก อาลีเซตต้องฝึกดึงพลังออกมาจากถุงมือแทนครับ ต่อไปผมจะสอนเวทที่จำเป็นที่ละบทก็แล้วกันครับ เริ่ม

จากเวทเพิ่มเติมความเร็ว” วันว่าแล้วก็เรียกอาวุธในคลังรวมถึงระเบิดที่ซื้อมาไว้ออกมาเตรียมพร้อม

“บอกไว้ก่อนนะครับ ผมเน้นการสอนแบบลงมือทำเพราะคิดว่ามันได้ผลมากกว่า อีกอย่าง ผมสามารถโจมตีให้อาลีเซ่บาดเจ็บได้จากอาวุธและระเบิดพวกนี้นะครับ ระวังตัวด้วย”

หลังจากที่ให้อริศึกษาผลของปาร์ตี้คู่อริก็พบว่า การโจมตีที่ไม่ได้เกิดจากสกิลหรือการโจมตีใส่ร่างกายโดยตรง อย่างพวกระเบิดหรือการขว้างอาวุธเข้าใส่สามารถทำให้คู่อริเกิดการบาดเจ็บได้

กลับมาสถานการณ์ปัจจุบัน

“ไม่จำเป็นต้องพักหรอกครับ ในมิติลับระดับพิเศษนี้มีอัตราการฟื้นตัวสูง แค่อาลีเซ่ทางเวทมนตร์รับรู้ที่ใช้พลังธาตุเพียงชนิดเดียวไว้หนึ่งเมตรรอบตัว แล้วคอยหลบไปมากก็จะฟื้นตัวทันแบบสบายๆ เลยครับ” วันตอบกลางทะเลพอร์เตอร์ระเบิดไปยังตำแหน่งที่อาลีเซ่กำลังจะเคลื่อนตัวไป

ตูม!

อาลีเซ่เหยียบระเบิดจนกระเด็นไปอีกรอบ เธอพยายามลุกขึ้นพลางคิดในใจว่า

‘สรุปว่านายจะฝึกหรือจะฆ่าฉันกันแน่เนี่ย แล้วนี่ฉันคิดผิดไหมเนี่ย ที่คิดจะตามนายไปด้วย’

ณ ห้องผู้บริหาร หลังจากที่วันกลับเข้ามิติลับระดับพิเศษไปแล้ว

Wizard ยืนเกาะจอมอนิเตอร์ด้วยความแข็งหลังจากที่ได้ยินวันหยุดเรื่องจับกับอาลีเซ่ โดยมีสายตาของเพื่อนๆ ที่คิดว่ามันเริ่มบ้า

“พวกนายไปจับในห้องนอนทำไมกัน ไม่รู้จักเปลี่ยนบรรยากาศ

ออกมาจับกันข้างนอกบ้างหา!”

คนที่ไหนเขาอยากจับให้คนอื่นดูกันล่ะ